

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Poligráf

XV. évfolyam 7. szám 2006. április 5.

TMT melléklettel

EMLÉKEZTETŐ

az Iskolatanács 2006. március 21-i üléséről

Jelen voltak:

Osztály:	Szülők:	Diákok:
ADSL	–	Pivarnyik Balázs
TiBor	Lázár Péter	Krabát Zsófia
GamMa	Szecske Tünde	Varga Zsófia
Non-stop	–	Vágvölgyi Sára
e-GYIK	Kun Zsuzsa	Tompa Zsófia
KARMA	Ihász Dezső	Ihász Dezső
(P)Olympos	Andrasev Brigitta	–
M&Ms	Palotai Valéria	–
JaM	Gedeon András	Necz Viktor
NeveNincs	Farkas Éva	–
ALfonZOO	Sipos Anna	Balogh Dávid
Kabaré	–	–
AzBest	–	–
AnZsu	–	–
Poly-P	Csillag Judit	Winkler Sára
AttiTüd	Benkó Erzsébet	–
First Class	–	
Tour-mix	–	
Sz-CLUB	–	
GO-free	–	
Tanerők:	Adorján András, Jakab Judit, Molnár Lajos, Szász Kata	
Vendég:	Héjj Katalin, Kriszt Rita	

1. Napirend előtt Szász Kata felvetette, hogy jó lenne egy ún. „szülőklubot” alapítani, ahol a szülők kötetlenül beszélgethethének egymással gyereknevelési kérdésekről, megvitathatnák egymással a gyerekeknél tapasztalt különböző kamaszkori problémákat. Elképzelése szerint bizonyos rendszerességgel, havonta egy alkalommal, hétköznap este lehetne az összejövetel, ahol egy moderátor szakember is a szülők segítségére lehetne. A Szülőklub első időpontja 2006. április 26-án, szerdán lesz.

2. Az IT ülés fő napirendje az iskolai drogprevencióval kapcsolatban felmerült kérdések megvitatása volt. A drogprevenciós foglalkozások azért kerültek az IT elé, mert az előző ülésen a szülők képviselőjében Andrasev Brigi elmondta, hogy eljutottak hozzá olyan visszhangok is a drogprevenció kapcsán, amelyek szerint az előadás inkább felkeltette a gyerekek érdeklődését, mintsem elrettentette őket a drogoktól.

Az ülésen meghívottként részt vett az egyik drogkoordinátor, Kriszt Rita is. Rita a hozzászólásában fontosnak tartotta kiemelni, hogy a drogprevenciós foglalkozásoknak sem az elrettentés, sem a rábeszélés nem célja. Sokkal inkább az ismeretátadás, a tények megismeretése, a vélemény- és attitűdformálás a lényege ezeknek az előadásoknak. Tapasztalataik szerint a szigorú elrettentés soha nem hozza meg a kívánt eredményt. Arra akarják inkább a gyerekek figyelmét felhívni, hogy az egészség érték, amelyet nem érdemes pillanatnyi örömeink miatt kockáztatni.

A diákoktól ill. szülőktől érkezett visszajelzések nem voltak egységesek. Egyesek szerint unalmasak ezek a foglalkozások, mások szerint azonban érdekesek és hasznos ismereteket közvetítenek. Elhangzott, hogy talán hitelesebb lenne tapasztalt drogosoktól hallani a be-

számlókat, ill. bemutatni olyan embereket, akik ténylegesen átéltek ilyen élményeket. Rita szerint azonban ez kétélű dolog, mert a gyerekekben ez úgy is lecsapódhat, hogy lám-lám, íme egy példa, hogy mégiscsak könnyen ki lehet lábalni ebből az egészből.

Az egyik szülő elmondta, hogy a gyerekekre állítólag igen nagy hatással volt az egyik olyan kijelentés, amely szerint az egyik drogfogyasztónak a szer hatására olyan érzése volt, hogy „meg tudta fogni a zenét”.

További visszajelzések, amelyek a drogrevenzionon részt vett diákok szüleitől érkeztek:

- általánosságban nem voltak emlékezetesek a foglalkozások, nem a gyerekek nyelvén történt az ismeretátadás
- nem tudják a szülők, hogy hová kell fordulni, ha gyanús jeleket észlelnek
- a szülők azt gondolják, hogy a gyerekük hozzájuk fog fordulni segítségért, ha gond van
- valakire ránézésre azt mondta az egyik előadó, hogy „te biztos olyan vagy, aki már kipróbálta a szert”

Javaslatként hangzott el az egyik szülő részéről, hogy kerüljön be a drogrevenziós programba az is, hogy a diákok

- ismerjék fel, hogy a drogterjesztők is betanult dumákkal, szövegekkel próbálkoznak, a közvetlen stílus, a haverkodás, minden csak a cél, a szer értékesítése érdekében történik,
- tanulják meg, hogyan kell nemet mondani egy adott szituációban.

Felvetődött, hogy az előadók kora fontos-e, illetve hogy a gyerekek egy fiatalabb szájából vajon jobban elfogadnák-e a közvetített információkat.

Az IT-n jelen lévő diákok többek között az alábbiakat mondták el:

- gyakran unalmas, mert ismert dolgok hangzanak el évről évre
- nem volt elrettentő az előadás
- felesleges az egész, de legalább lehet egy kicsit lógni
- az ismeretközlés szempontjából az előadó kora nem számít

Kérdésként vetődött fel, hogy van-e valamilyen visszacsatolás a gyerekektől, hogy mit jeyeztek meg az egészből. Készül-e attitűdmérés? Rita válaszában kifejtette, hogy korábban készítettek bemeneti és kimeneti kérdéssorokat, és ezeket ki is töltették a diákokkal, de úgy tapasztalták, hogy ezekből nem sikerült használható információkra szert tenni, ráadásul a gyerekek is macerásnak ítélték a tesztek kitöltését, ezért felhagytak ezzel a gyakorlattal.

Egyes osztályok, évfolyamok külön kezdeményezhetik, hogy legyen szülők számára szervezett drogrevenziós előadás. A korábbi évek tapasztalata szerint ez nagyon hasznos és informatív szokott lenni.

3. A napirendi pont lezárása után Molnár Lajos arról tájékoztatta a jelenlévőket, hogy a Demokratikus Ifjúságért Alapítvány megkereste az iskolát ajánlatával, amelyben önkéntes munkalehetőségeket, táborokat, különféle képzéseket ajánlanak a diákoknak. A beérkezett tájékoztató anyagot átadta a diákok képviselőjében elnöklő Balogh Dávidnak.

Legközelebb 2006. május 2-án a szülők vezetik majd az ülést, amikor a „Mitől rettegnek a diákok?” kérdésre keressük a választ, illetve a 2005/6-os tanév díjáról lesz szó.

Budapest, 2006. március 23.

Lázár Péter, szülő

ISKOLABÍRÓSÁGI HATÁROZATOK

Két Non-stop osztályos tanuló ügye

Időpont: 2006. március 8.

Bírók: Goldgruberné Héjj Katalin (szülő), Szeleczi Dóra (diák), Szabó László (tanár)

Résztvevők: Panaszoltak, Gliba Viktória és Somogyi Ágota osztályfőnökök, panaszoltak szülője.

Előzmények: A két tanulót osztályfőnökeik jelentették fel egy napos igazolatlan lógás és késések miatt. Február 16-án a két lány nem jelent meg az iskolában. A szülők távollétüket nem jelezték, ezért az osztályfőnökök egyikük édesanyját felhívták. A beszélgetésből rögtön kiderült, hogy a lányok együtt lógnak. Az osztályfőnökök panaszukban jelezték, hogy az eset egy hosszabb folyamat eredménye. Késéseik és korábbi gyanús lógásuk miatt a lányok már többször voltak figyelmeztetve. Természetesen ezekről a szülők időben tájékoztatva voltak.

Tárgyalás: A lányok elismerték a panaszban foglaltakat, azok tényyszerűségét. Egyik panaszolt elmondta, hogy barátnőjével rendszerint együtt jönnek az iskolába. A lógás napján sem volt másképp. A Deák téren egy hirtelen jött ötlettől vezérelve elhatározták, hogy mivel egyikük apukája nincs otthon, felmennek a lakásba. Elmondásuk szerint komoly lelkiismereti problémát nem okozott nekik a hiányzás. A bíróságnak arra a kérdésére, hogy hogyan gondolták volna megmagyarázni, igazolni hiányzásukat, azt felelték, hogy egy ismerős orvostól szereztek volna igazolást.

Mindkét lány szülei azonnal megtudták mindent az esetről, a lányok őszintén elmondták a történeteket. Mindkét szülő elismerte a panasz jogosságát, és indokoltan tarja gyermekük felelősségre vonását.

Ágota szerint ezzel az esettel komoly bizalomvesztés történt, ami még nem állt helyre. A lányoknak cselekedetükkel, politechnikumi viselkedésükkel, együttműködésükkel még hosszan bizonyítaniuk kell, hogy a bizalom újra helyreálljon köztük és osztályfőnökeik között. Ágota jelezte, hogy a panasz óta fegyelmi probléma egyik lánnyal sem volt. Egyikük egyszer késett. Végül a két lány megígérte, hogy ilyen eset többé nem fordul elő.

Határozat:

- Mindkettőjük megrovásban részesül.
- Iskolába érkezésükkor a Titkárságon külön jelenléti ívet kell vezetniük. Ezáltal az osztályfőnökök számára az iskolai jelenlétük azonnal ellenőrizhető.
- A szülőknek gyermekük hiányzása esetén még az első órai becsöngetés előtt (8.15) be kell telefonálniuk az iskolába. Nem fontos személyesen beszélniük az osztályfőnökkel, elég, ha üzenetet hagynak.
- Természetesen a mulasztott napjuk minden órája igazolatlan. (Amennyiben valamelyik panaszolt reggel nem ír alá, és a szülő értesítést nem hagy, az osztályfőnököknek azonnal a szülőket hívniuk kell.)
- Az orvosi igazolás csak a szülő aláírásával együtt érvényes. (Ez egyébként iskolai gyakorlat.)
- A határozat minden pontja az idei tanév végéig hatályos.

Indoklás: A bíróság különösen súlyosan ítélte meg, hogy a lányok hiányzásukat hamis igazolással próbálták volna legalizálni. Valószínű, hogy bele sem gondoltak abba, hogy ezzel az orvost, szüleiket és osztályfőnökeiket megvezették volna. Szerencsére az osztályfőnökök éberségének és gyors intézkedésének köszönhetően erre már nem kerülhetett sor. Súlyosbító körülményként értékelte a bíróság azt is, hogy a lányoknak az eset óta már voltak fegyelmi problémáik, amik szintén az együttműködés hiányosságáról tanúskodtak. Enyhítő körülményként elmondható volt a lányok őszinte beismerő vallomása már az eset napján, illetve a bíróságon mutatott megbánásuk és együttműködésük. A bíróság reméli, hogy további politechnikumi pályafutásuk, viselkedésük a bizalom visszanyeréséhez és a bíróság kérdéseire ügyvel külön nem kívánt foglalkozni, mivel azok mértéke még lehetővé teszi az osztályfőnöki hatáskörben való kezelésüket. Ezzel az osztályfőnökök is egyetértettek, a továbbiakban szükség esetén az iskolai gyakorlatnak megfelelően kezelik a problémát.

Politechnikum, 2006. március 14.

a bíróság nevében: Szabó László

* * *

Időpont: 2006. március 14.

Bírók: Benkóné Molnár Brigitta (szülő, ADSL), Kolozsvári Norbert (diák, Sz-Club), Marosvári Péter (tanár)

Egy AzBest osztályos diák igazolatlan mulasztásai és késései ügyében

Résztvevők: panasztolt, Melles Éva és Szabó László (panaszosok, osztályfőnökök), panasztolt édesanyja

Előzmények: A panaszt az osztályfőnökök nyújtották be, mert panasztoltnak 2006. január 13-ig már 19 igazolatlan órája és 21 késése (12 reggeli és 9 napközbeni) gyűlt össze. A panasz szerint 2005 novemberében (jelenleg is érvényben lévő) megállapodást kötöttek a késések és mulasztások megakadályozására. Ezek száma azonban tovább növekedett, és ez egyrészt iskolabírósi panaszhoz vezetett, másrészt a megállapodás megszegését is jelenti (amelyet – a megállapodás szerint – a bíróság súlyosbító körülményként is figyelembe vehet).

A tárgyalás: A tárgyalás során Szabó László osztályfőnök jelezte, hogy panasztolt késéseinek száma a panasz benyújtása óta 6-tal (3 reggeli + 3 napközbeni), igazolatlan óráinak száma 3-mal növekedett. Elmondta továbbá, hogy szerinte nem nagyon foglalkoztatta panasztoltat a késéseinek és mulasztásainak ügye, pedig több jelzést is kapott, hogy egyre súlyosabbá válik a helyzet. Melles Éva osztályfőnök szerint sem volt igazán együttműködő.

Panasztolt elmondta, hogy a panaszban foglaltakat nem vitatja. Szerinte nagyjából tisztában volt a késések és igazolatlan mulasztások számával és osztályfőnökei figyelmeztetései alkalmával érezte, hogy igazuk van. A késés-hiányzás téma körül kialakult viták feszültséget generáltak diák és osztályfőnök között. Úgy érzi, hogy néha „meg nem érdemelt hangsúlylyal” olvasták rá vétkeiket, s ez csak mélyítette a konfliktust. Az osztályfőnök és a bíróság is jelezte, hogy ezek fontos dolgok, de az adott esetben nem tartoznak a témához, más alkalmat kell teremteni ezek megvitatására, s hogy nyilván nem járulhattak hozzá a késések és mulasztások számának gyarapodásához.

Panasztolt édesanyja a védelem nevében elmondta, hogy természetesen életvitel és életmódváltoztatásra is szükség van, de azt is tudni kell, hogy gyermeke alvászavarral küszködik. Emiatt – hiába fekszik le időben – van úgy, hogy csak hajnali 3 óra után alszik el. Korábban többször is, több szakemberhez is fordultak, de az általuk javasoltak nem hoztak javulást, így az utóbbi időben felhagytak a gyógymódok ez irányú keresésével.

A bíróság kérdésére – hogy a helyzet ilyenén állása esetén miért nem igazolta az indokolt eseteket – adott válaszból kiderült, hogy panasztolt édesanyja nem ismeri elég jól a Politechnikum szülői igazolásokra vonatkozó szabályait, ezért – bár megtehetné volna – még indokoltnak tűnő esetben sem igazolta a reggeli elalvást.

A kérdések és válaszok nyomán kiderült, hogy az osztályfőnökök sem voltak teljes körűen tájékoztatva a tanuló alvászavarával kapcsolatban, különben más típusú segítség-nyújtást javasoltak volna. Az iskolabíró is értetlenségét fejezte ki, miért nem történt meg az osztályfőnökök kellő mélységű bevonása több intő jel ellenére sem.

A reggeli késésekkel kapcsolatos osztályfőnöki tájékoztatás – idézetek panasztolt indoklásából – és panasztolt elmondása nyomán kiderült, hogy a reggeli késések egy része nem írható az alvászavar számlájára, többször valóban indokolatlanok voltak.

A napközbeni késések (12 alkalom) és igazolatlan mulasztások (5 óra) indokaként az iskolai büfé zsúfoltsága volt az egyetlen „ütős” érv.

A tárgyalás során panasztolt elmondta, hogy szeret ebbe az iskolába járni, és kész a változtatásra

is. A jelenlévők előtt megígérte, hogy ebben a tanévben már nem lesz több napközbeni késése, sem igazolatlan órája.

Határozat: Az iskolabíróság a tanév végéig (2006.06.09-ig) hatályosan

- intés fegyelmi büntetésben, és
- elrendeli a bérletének azonnali hatályú bevonását.

Amennyiben a tanév végéig a tanuló tanítási nap közben igazolatlanul késik vagy igazolatlanul mulaszt, úgy a tárgyaláson tett ígéretét megszegi. Ebben az esetben osztályfőnökei jogosultak azonnali hatállyal iskolabírósághoz fordulni és az ígéretségét a Politechnikum nyilvánossága elé tárni.

Indoklás: A bíróság úgy ítélte meg, hogy szankciók alkalmazása nem vezethet eredményre olyan esetben, amelyben szakember bevonása szükséges. Ezért – bár nem gondolja, hogy panaszolt teljes mértékben felmenthető a reggeli késések és igazolatlan mulasztások vádjáról – a reggeli iskolába érkezés ügyét visszadja az osztályfőnökök hatáskörébe. Kéri az osztályfőnököket, a tanulót és a szüleit, hogy kellő körültekintéssel vizsgálják meg, milyen módon lehet valódi segítséget nyújtani a panaszoltaknak.

A nap közbeni késések és igazolatlan mulasztások esetében a bíróság enyhítő körülményként vette figyelembe a tanuló fogadalmát, jobbító szándékát, ugyanakkor határozatával jelezni kívánta, hogy nem fogadta el az indokként felhozott érveket, nehezményezi az osztályfőnökkel kötött megállapodás megszegését, és azt is, hogy a nap közbeni késések és az igazolatlan mulasztások a panasz beadása után is ismétlődtek.

Egy AzBest osztályos tanuló igazolatlan mulasztásai és késései ügye

Résztevők: panaszolt, Melles Éva és Szabó László (panaszosok, osztályfőnökök), panaszolt édesapja

Előzmények: A tanulót osztályfőnökei panaszolták be, mert 2006. március 6-ig már 29 késése (21 reggeli + 8 nap közbeni) és 7 igazolatlan órája gyűlt össze. A panasz szerint még 2005 decemberében (jelenleg is érvényben lévő) megállapodást kötöttek a késések megakadályozására. Ezek száma azonban tovább növekedett (11-gyel) és ez egyrészt iskolabírósi panaszhoz vezetett, másrészt a megállapodás megszegését is jelenti (amelyet – a megállapodás szerint – a bíróság súlyosbító körülményként is figyelembe vehet).

A tárgyalás: A tárgyalás során Szabó László osztályfőnök jelezte, hogy a panasz beadása óta a késések száma 2-vel nőtt, az igazolatlanul mulasztott órák száma 1-gyel csökkent (téves tanári bejegyzés miatt). A megállapodás szerint panaszoltnak írásban indokolnia kellett késéseit, ezek közül néhányat ismertetett az osztályfőnök (pl. „elalvás”, „orrom előtt ment el a villamos”, „elromlott a hajszárító”, „tényleg én vagyok a hibás”, stb.). Szabó László szerint panaszolt nem érzi a helyzet súlyosságát, nem tekinti túl nagy problémának a késést, nem izgatja, hogy elkésik-e az iskolából vagy az óráról. Ezt az állítását azzal is alátámasztotta, hogy volt példa arra, hogy három egymást követő napon is elkésset a tanuló. Akit a késés komolyan foglalkoztat, az-zal normál esetben ilyen nem fordulhat elő.

A tanuló a panaszban foglalt tényeket (az igazolatlan órák számát kivéve) elfogadta. Részben elismerte osztályfőnöke kritikájának jogosságát („lehet, hogy nem vettem elég komolyan”), ugyanakkor elmondta, igenis fontos számára, hogy ne készen. Kérdésekre válaszolva a következők derültek ki a reggeli iskolába indulással kapcsolatban. Az ébredés igen nehezen megy, hiába szól időben az ébresztőóra, illetve keltége-ti az édesapja. Sokszor az utolsó pillanatban (7 óra után) kel csak fel, és így az indulás is elcsúszik pár perccel. Az utazási idő kb. 35 perc, és több alternatíva is van.

A napközbeni késések egyedüli okaként a büfé zsúfoltságát jelölte meg.

Melles Éva osztályfőnök jelezte, hogy panaszolt késései nem tekinthetők csak személyes ügynek, hiszen mások munkáját megzavarja.

Határozat: Az iskolabíróság a tanév végéig (2006.06.09-ig) hatályosan

- megrovás fegyelmi büntetésben részesíti,
- elrendeli a bérletének azonnali hatályú bevonását, és
- elrendeli a 8.10-es „feketelistára” kerülését.

Indoklás: A bíróság igen magasnak találta a tanuló késései számát (31) és ezt úgy minősíti, hogy visszaél a politechnikumi lehetőségekkel (a késések számának enyhe szabályozásával). Nem találta meggyőzőnek sem a reggeli, sem a nap közbeni késések indokaként előadottakat. A reggeli késések legnagyobb része igen egyszerű-en elkerülhető lett volna, a legtöbb esetben elég lett volna 5 perccel korábban felkelni. Ha panaszolt valóban komolyan változtatni akar, ezt az áldozatot meg kell hoznia. A nap közbeni késések indokaként nem fogadható el az a diákoknál gyakori álláspont, hogy „ha már eddig vártam, akkor már nem hagyom ott a jó kis melegszend-vicsemet”.

A bíróság súlyosbító körülményként vette figyelembe az osztályfőnökökkel kötött megállapodás megszegését.

Az iskolabíróság felhívja az iskolavezetés figyelmét az egyre gyakoribbnak tűnő, a büfé szűk keresztmetszetére vonatkozó panaszokra. Elfogadhatatlannak látszik, hogy az iskolabírószágon tárgyalt, „napközbeni kérés”-ügyek legnagyobb hányada tulajdonképpen „büfé-ügy”, amelyért a diákok viszik el a „balhét”.

Sürgős változtatásra van szükség!

Egy Karma osztályos tanuló engedély nélküli távozási ügye

Résztevők: panaszolt, Nádasdi Zsuzsa (panaszos, osztályfőnök), panaszolt édesanyja

Előzmények: A tanulót osztályfőnöke panaszolta be. A panasz szerint a tanuló három alkalommal (2005. december 21-én, 2006. február 14-én és 15-én) engedély nélkül távozott az iskolából, jöllehet teljes mértékben tisztában van azzal, hogy ez megengedhetetlen viselkedés. Az említett eseteken kívül még 8 igazolatlan órája van, s a panaszos osztályfőnök szerint a tanuló

igazolatlan távolmaradásai nagyon rossz hatással vannak osztálytársaira, gondolkodásukra.

A tárgyalás: Panaszos kiegészítésként elmondta, hogy panaszolt a február 15-i távozását megpróbálta a recepción tartózkodó iskolatitkárra hivatkozva magyarázni, de ez végül valótlannak bizonyult.

Panaszolt a terhére felrótt esetek megtörténtét elismerte, de az „osztálytársakra gyakorolt rossz hatás” ellen határozottan tiltakozott. A továbbiakban elmondta, hogy a február 14-i eset „szándékos” volt. Indokként azt hozta fel, hogy rosszul érezte magát, de azt gondolta, úgysem engedi el az osztályfőnöke (mert előző napon sem engedte el, amikor köhögésére hivatkozva távozni szeretett volna).

Másnap (15-én) délután előre adott időpontban orvosi vizsgálaton kellett megjelennie, erről papírja is volt (ezt édesanyja is tanúsította). Ezen a napon úszásfoglalkozáson kellett volna részt vennie, de sem Szabó Lászlót, sem az osztályfőnökeket nem találta meg a 6. óra után, ezért aztán valóban engedély nélkül távozott. Arra a kérdésre, hogy végül is miért keverte bele az ügybe a recepción tartózkodó iskolatitkárt, miért nem kereste az ügyeletes koordinátort, egyáltalán miért kellett egy igazolás birtokában igazolatlanul távoznia, nem tudott érdemi választ adni. Jelen lévő tanárai szerint nehezen képzelhető el, hogy rövid keresés után ne talált volna rá egyik osztályfőnökére vagy testkultúra-tanárára, továbbá az is érthetetlen, miért nem mutatta meg az igazoló papírt osztályfőnökének, akivel aznap tanórán is találkozott. Magyarázatként azt hozta fel édesanyja, hogy panaszoltnak a 6. óra után nem volt ideje a keresgélésre, hiszen előre megadott időpontban kellett az orvosnál megjelennie.

A decemberi igazolatlan távozás panaszolt szerint egy félreértés következménye, nem előre megfontolt szándékkal történt.

Osztályfőnöke a 15-i eset kapcsán fenntartotta azt a véleményét, hogy panaszolt megpróbálta egymás ellen kijátszani az iskolatitkárt és tanárait, holott egyszerűbb lett volna a becsületes út választása.

Határozat: Az iskolabíróság a tanulót a tanév végéig (2006.06.09-ig) hatályosan intés fegyelmi büntetésben részesíti, s ezt a büntetést minden típusú fegyelmi vétségnél priuszként figyelembe veendőnek rendeli.

Indoklás: A panaszban megfogalmazottakat a bíróság megalapozottnak találta, bár a február 15-i távozással kapcsolatos történéseket meglehetősen értetlenséggel szemlélte (ennek a határozat kihirdetésekor is hangot adott). Az indokkal távozni kívánó diák a tanítási idő alatt és annak befejezésekor is többféle módon, gyorsan juthat engedélyhez, úgyhogy elvileg semmi sem indokolja az engedély nélküli távozást. Ilyen indokokat most sem talált az iskolabíróság.

Az iskolabíróság nem vizsgálta a tanuló által kifogásolt osztályfőnöki kijelentés jogosságát az osztálytársakra gyakorolt rossz hatással kapcsolatban. Mindenesetre panaszolt figyelmébe ajánlotta, gondolkozzon el azon, mi készítette osztályfőnökét arra, hogy ezen a fórumon is hangot adjon ilyen irányú aggodalmainak.

Az Iskolabíróság határozata ellen 15 napon belül lehet fellebbezni.

Budapest, 2006. március 14.

Az Iskolabíróság nevében,

Dr. Marosvári Péter

Az osztályügyeletek értékelése

Osztály	kötelező feladatok (max. 15 pont)	szabad szolgáltatások (max. 30 pont)	Összesen (max. 45 pont)
KARMA (9.)	15	23	38
e-GYIK (9.)	15	22	37
AzBest (11.)	15	18	33
JaM (10.)	6	23	29
ALfonZOO (11.)	9	16	25
AttiTüd (12.)	15	0	15
Kabaré (11.)	15	0	15
Nevenincs (10.)	11	0	11
Poly-P (12.)	7	1	8
AnZsu (12.)	3	0	3
M&M's (10.)	0	0	0
(P)Olympos (9.)	– 0	– 0	– 0

Budapest, 2006. március 30.

Az ügyeleti bizottság nevében:

Jakab Judit

Nyilvános feljelentés

Alulírott D. Á., P. P., T. A. és V. M. ezennel nyilvános feljelentéssel fordulunk a Politechnikum Iskolabíróóságához a Herendi Ágnes és Dr. Marosvári Péter vezette e-GYIK osztály valamennyi leány tagja ügyében.

A felperesek a panaszoltak nem mindennapi mindennapi külső megjelenését kifogásolják, mert azt megengedhetetlennek tartják egy középiskolában, ahol zömében 18 éven aluliak tartózkodnak (az átlagéletkort csak a már jogi szempontból – is – jócskán aggnak nevezhető pedagógiai vezető növeli számottevő mértékben, de ez egy másik IB-ügy alapjául szolgálhatna, ezúttal mellőzzük).

Egyrészt az egyenjogúság e-GYIK budapesti fellegvárában elfogadhatatlannak találjuk a tényt, hogy az alperesek nemétől eltérő nemű, súlyos látászavarokkal nem küszködő iskolapolgárok szeptember óta nem mernek a folyosóra lépni, mert attól félnek, hogy szembetalálkoznak akár csak egyetlen panaszoltal.

Másrészt mi, a tizenegy plusz egyedik évfolyam diákjai érettségi előtt állunk, s ily módon fokozott figyelmet kellene szentelnünk a tanulásnak. A szerintünk mára tarthatatlanná fokozódó helyzet ezt teljességgel lehetetlenné teszi, különösen, ha figyelembe vesszük, hogy közeledik a tavasz, azaz nem csak az éjszakák rövidülnek, hanem a szoknyák is.

Félelemmel vegyes rettegéssel fordulunk Szabó László IB-titkárhoz, hogy segítsen a tanuláshoz elengedhetetlen feltételek megteremtésében, különben veszélybe kerül az érettségink, amely egyúttal azt is jelentené, hogy egy újabb évet kellene azonos épületben töltenünk nevezett panaszoltakkal, hosszútávon pedig felveti azt a veszélyt, hogy a 2008/2009-es tanévben az e-GYIK osztályban folytatjuk tanulmányainkat.

Prevenációs javaslatunk a következők (amennyiben egyáltalán beszélhetünk még prevencióról – a menthetetlen áldozatok pontos számáról nincs információnk, szakértők több tucatról beszélnek):

Az IB építtessen új („C”) épületet a veszélyforrások szeparálása érdekében, de ne feledkezzen

meg a sötétített ablakokról és a magas sövénykerítésről sem, különben mit sem ér a fejlesztés. Ha ez valamilyen okból kifolyólag nem valósulna meg, megalkudva ugyan, de elképzelhetőnek tartjuk, hogy a már meglévő „B” épületet alakítsák át bombabiztos bunkerré, ebben az esetben hajlandók vagyunk azt végleg elhagyni (ha ez lesz a megoldás, meg kell szervezni ballagásunkat a „B” épületből külön, egy korábbi időpontban). Ha az órarend változtatásából adódó nehézségek miatt ezt is elveti az IB, kényszermegoldásként néhány öltözködési megszorítást lehetne eszközölni (pl. csador-uniformis vagy legalábbis földig érő, bő hosszúnadrág és jellegtelen garbó, amely a csipő aljától szemmagasságig ér, természetesen feltételezve egy kellőképp sötét nap-szemüveg folyamatos viselését), bár ennek sikerében kételkedünk, hiszen a panaszoltak esetében tudható, hogy nem a ruha teszi az embert, a szépség belülről fakad.

Pálos Péter (érthető okokból)
 Takács András (érthető okokból)
 Végh Mihály (érthető okokból)
 Dominik Ágnes (ő csak irigy)

A POLI ALKOTÓJA-DÍJ

A 2005/6-os tanév harmadik negyedévének díjazottjai:

ADSL

Árvai Gábor
Géhberger Máté
Kelenffy Eszter
Kiss Petra Sára
Pivarnyik Balázs
Rikker Rebeka
Szöllősi Flóra

TiBor

Czaga Vivien
Molnár Péter Miklós
Nguyen Vu Tuong Van
Nyíró Gáspár József

Non-stop

Halassy Gyöngyi Éva
Imre Diána
Katona Viktória
Rabotka György Viktor
Sáfrán-Kovalik Rozália
Vetier Bálint

GamMa

Bakos Máté
Baranyai Tamás
Besze Dorottya
Bodor Panna
Büki Bálint
Csákány Dóra
Galambos Nikoletta
Iglódi Anna
Keveházy Klementina
Mészáros Zsófia
Nagy Kristóf
Novák János
Pálos Kata Júlia
Szabó Amanda Imola
Szabó Melinda
Szalay Levente
Szummer Mihály
Varga Eszter
Varga Zsófia

Gratulálunk!

SPORT PONTVERSENY 2005/2006.

III. negyedév

Az eredmény változatlan, mert értékelhető esemény nem volt (a részleteket ld. a 2006. február 9-i számában!).

HALIHÓ! FIGYELEM! INFORMÁCIÓK ÉS TUDNIVALÓK A TAVASZI ÖTKARIKÁS JÁTÉKOKRÓL

Idén, tavasszal (2006. április 21-22.) az **ÖTKARIKÁS POLI JÁTÉKOK** egyéni és páros versenyeit fogjuk megrendezni, az alábbi sportágakban:

- Asztalitenisz
- Atlétika (egy rövidtáv, egy hosszútáv, távolugrás, magasugrás, kislabdahajítás, súlylökés)
- Sakk
- Tollaslabda
- Torna (talajtorna, szekrényugrás, gyűrű-fiúknak)
- Úszás

ÖTKARIKÁS POLI JÁTÉKOK: 2006. ÁPR. 21-22. (PÉNTEK, SZOMBAT)

Általános tudnivalók:

- A versenynapok és a lebonyolítás módja a nevezett versenyzők létszámától függ. A pénteki versenyek a tanítási idő után kerülnek lebonyolításra.
- Bennalvás nincs, a versenynapok végével haza kell menned!
- Nevezni a faliújságon található nevezési lapon lehet. Csak a szabályos nevezéseket fogadjuk el!
- Nevezési határidő: április 7. péntek 14:30
- A versenyszámok lebonyolításának feltétele, hogy versenyszámonként és nemenként legalább hat-hat egyéni és páros versenyző adjon le szabályos nevezést.
- Korcsoportok nincsenek, bárki bárkivel nevezhet, versenyezhet; de a lányok és fiúk külön versenyeznek.
- Több sportágban is indulhatsz az alábbi megkötésekkel: maximum négy sportágot választhatsz, de az atlétikán belül csak három versenyszámban indulhatsz
- Az úszás csak abban az esetben kerül megrendezésre, ha sikerül pályát bérelnünk. Az atlétikánál is fenn állhat ennek a veszélye (pl. az Orczy-kert foglalt).
- A versenykiírás (időrend, lebonyolítás módja) a nevezések beérkezése után kerül ki a faliújságra.
- Eredményhirdetés az utolsó versenynap végén, egy közös „teadélutánnal” egybekötve.

2006. március 31. Árpád napja

Láng Andrea, a testkultúra-munkacsoport nevében

Kedves Ismeretlen Ismerős!

Remélem, olvasod a ot. Más lehetőségem nincs, hogy az üzenetem eljusson hozzád. Ismét megleptél. Egyik nap reggel a fakkomban találtam egy VIP repi jegyet a Deep Purple sportcsarnokbeli koncertjére. Úgy látszik, hogy ez már csak így lesz, ahányszor hazánkban járnak. Két évvel ezelőtt is nagy örömet szerezteél az ajándék jeggyel. Idén sem csalódtam az együttesben. Nem hogy elfelejtettek volna zenélni, hanem egyre jobbak. Az öregek nagyon kitétek magukért. Fantasztikus élményben volt részem, hatalmas buli volt. És ezt nem csak az illendőség mondatja velem. Lehet, hogy Te is ott voltál? Többször is végigpásztáztam a közönség sorait, hátha felfedezek egy ismerőst, így netán közelebb kerülök a megoldáshoz.

Tényleg nagyon köszönöm, és úgy látszik, marad nekem továbbra is a folyamatos agyalás, hogy ki lehet a jótevőm. Éljen a rock!

SzabLac

Alexandra, a német nyelvi asszisztens bemutatkozik

Sziasztok,

mein Name ist Alexandra. Für die nächsten 3 Monate bin ich als Lehrer an eurer Schule. Ich komme aus einer kleinen Stadt in der Nähe von Dresden. Nach meinem Aufenthalt in Ungarn werde ich mein Studium an der Technischen Universität Dresden abschließen. Dort studiere ich Wirtschaftspädagogik. Damit kann ich in Deutschland Lehrer an einer Berufsschule werden. Meine Studienschwerpunkte sind Tourismus, Logistik und Verkehrsbetriebslehre. Deshalb werde ich an eurer Schule Tourismus und Deutsch unterrichten. Leider spreche ich bis auf ein paar Worte kein Ungarisch. Bis jetzt gefällt es mir sehr gut an eurer Schule, denn es herrscht ein gutes Arbeitsklima. Ich glaube dass ich diesen ersten Eindruck auch am Ende meiner Zeit hier bestätigen kann. An alle Schüler die ich unterrichten werde: ich hoffe mein Unterricht wird euch gefallen und ihr arbeitet fleißig mit ;-).

Sziasztok,

my name is Alexandra. I come from a little town near Dresden. This is in Germany. I will stay here for the next 3 months as a teachers assistant and I will teach you something in tourism an German. Sorry but I can not speak magyar but everyday I learn some words. If you want to talk to me than try it in German or English. After this practice time in Hungary I will write my diploma in economics and education. Later I will work as a teacher for economics in Germany. Until this time it is good to be here in this school because of the friendly teachers and the good students. To everybody I will teach: I hope you enjoy my lessons.

AZ IRODALMI VERSENY MÁRCIUSI FORDULÓ MEGFEJTÉSEI

I. Kivel történt (a mitológiában)? (15 pont)

1. *Iphigéniát* áldozta fel Agamemnon Artemisz istennő kiengesztelésére.
2. *Lédát* ejtette teherbe Zeusz hattyú képében.
3. *Pariszt* kérte meg Hermész, hogy ítéljen Erisz almája ügyében.
4. A trójai háborúban *Agamemnon* vezette az akháj hadakat.
5. Laiosz felesége *Iokaszté* volt, aki később saját fiához ment feleségül.
6. *Haimon* – menyasszonya öngyilkossága után – saját apja szeme láttára szúrta szíven magát.
7. *Eurüdiké* kétszer halt meg: egyszer egy kígyó marásától, másodsor pedig az okozta vesztét, hogy kedvese rápillantott, mielőtt visszatértek volna az élők közé.
8. Árészt féltékeny lett *Adonisra*, és vadkan képében halálra sebezte.
9. Minósz *Ikarosz* záratta egy labirintusba apjával együtt, majd vesztét az okozta, hogy túl közel repült a Naphoz.
10. *Nauszikaá* talált rá Odüsszeuszra a phaiákok szigetén.
11. *Nesszosz* Héraklész feleségére vetett szemet, ezért kellett vesznie.
12. *Niobé* gyermekeivel büszkélkedve megsértette Léthót, aki megölte ezért mind a tizennégy gyermekét, és ő fájalmában kövé vált.
13. Héphaisztosz készítette *Pandorát*, Zeusz lehelt belé életet, és később ő lett Prométheusz bátyjának felesége.

II. Hol történt? (10 pont)

1. *Szódemeteren* született Kölcsey Ferenc 1790-ben.
2. Vörösmarty Mihály *Görbön* töltötte a joggyakorlatot 1822-ben.
3. Petőfi Sándor *Pesten* ismerkedett meg Csapó Etelkével.
4. Szendrey Júlia és Petőfi Sándor *Koltón* töltötte a mézesheteit.
5. Arany János legtöbb Őszikéje a *Margit-szigeten* íródott.
6. Jókai Mór 1825-ben *Komáromban* látta meg a napvilágot.
7. Mikszáth Kálmán 1871-ben *Balassagyarmaton* helyezkedett el Mauks Mátyás mellett esküdtként.
8. 1882-ben *Mohorán* házasodott össze újra Mikszáth és Mauks Ilona.
9. 1888 és 1892 között *Nagykárolyban* járt iskolába Ady Endre.
10. 1935 nyarán Kosztolányi Dezső *Visegrádon* ismerkedett meg Radákovich Máriával.

III. Magyar írók, költők és köteteik – párosítsd a szerzőket művük címével! (7 pont)

Írók, költők	Kötetek
1. Ady Endre	c) Az utolsó hajók (1923)
2. Babits Mihály	g) Sziget és tenger (1925)
3. Juhász Gyula	f) Késő szüret (1918)
4. Nagy László	a) A nap jegyese (1954)
5. Pilinszky János	e) Harmadnapon (1959)
6. Tóth Árpád	b) Az öröm illan (1921)
7. Weöres Sándor	d) Elysium (1946)

IV. Mit jelentenek az alábbi szólások – közmondások? (10 pont)

1. Aki á-t mond, mondjon bé-t is. = Ha belefogunk valamibe, folytassuk is, és viseljük a következményeit.
2. Ajándék lónak ne nézd a fogát. = Ajándékba kapott dolgot nem illik leszólni.

3. Árnyékáért becsüljük a vén fát. = Az idősebbeket elsősorban tapasztalatukért becsüljük.
4. Felkopik az álla. = Éheznek.
5. Az ár ellen úszik. = A közfelfogással ellentétes módon gondolkodik, cselekszik.
6. Elhegedülték a nótáját. = Alaposan elverték.
7. Borban az igazság. = Az ittas ember őszinte, kimondja, amit gondol.
8. Farkasra bizza a nyáját. = Olyan személyre bíz valamilyen értéket, akire a legkevésbé tanácsos.
9. Eb ura fakó. = Nekem ugyan nem parancsol, azt teszem, amit jónak látok! (a dacos ellenszegülés, tiltakozás kifejezése)
10. Rómába mentek a harangok. = Akkor mondják, amikor nagycsütörtöktől nagyszombatig a katolikus templomokban a gyász jeléül nem harangoznak.

**Megfejtők: IMRE DIÁNA (NON-STOP), MÉREG BALÁZS (AZBEST),
POTYONDI TAMÁS (AZBEST), VÁRHEGYI ÁDÁM (ANZSU)**

ÁPRILISI FORDULÓ

1. Magyar irodalmi folyóiratok. Egészítsd ki a táblázatot! (10 pont)

Folyóirat címe	Mettől meddig jelent meg?	Hol jelent meg?
Magyar Museum		
Hazánk		
Minerva		
Új Hang		
Pesti Hírlap		

2. Kivel történt? (10 pont)

- a) Idős földműves, akinek teljesült az a kívánsága, hogy feleségével együtt érje őket a halál, s utána fává változtak.
- b) Ciprusi király, aki elefántcsontból faragott szobrába szeretett bele.
- c) Okos király, aki mindig túljárt az istenek eszén, ezért az alvilágban egy követ kell görgetnie, ami a cél előtt visszagurul.
- d) Ő lopta el az istenek nektárját, amiért bűnhődnie kellett.
- e) Illés tanítványa, aki láthatta mesterét a szekéren az égbe ragadtatni.
- f) Jövendőmondó, akinek meg kellett volnaátkoznia Izraelt, de miután megszólalt a szamara, inkább megáldotta Izraelt.
- g) Eladta elsőszülöttségi jogát testvérének egy tál lencséért.
- h) A Biblia szerint ő követte el az első gyilkosságot, amikor irigységből megölte öccsét.
- i) Ő volt Júdea helytartója Jézus keresztre feszítésekor.
- j) Jézus tanítványa, aki az áruló Júdás helyére lépett.

3. Mikor történt? (8 pont)
- Janus Pannonius megírja a Búcsú Váradtól című művét.
 - A Balassi család Lengyelországba menekül.
 - Csokonai Vitéz Mihályt kinevezik a gimnáziumi poétaosztály vezetőjének.
 - Berzsenyi Dániel megjelenteti Kölcsey Recenziójára írt Antirecenzió című írását.
 - Petőfi Sándor megnősült.
 - Ekkor mutatták be először színpadon Kassán a Bánk bánt.
 - Örkény István elkészítette a Tóték színpadi változatát.
 - Megszületik Weöres Sándor Psychéje.

4. Írók, költők és műveik – írd a szerzők neve a hozzájuk tartozó műcímét! (13 pont)

Írók, költők	Művek
a) Euripidész	1) Törvények szelleme
b) Seneca	2) Macbeth
c) Gottfed von Esenbach	3) A pikk dáma
d) Szent Ferenc	4) Vigasztalások
e) Montesquieu	5) Peer Gynt
f) Shakespeare	6) Naphimnusz
g) Goethe	7) Pofon ütjük a közízlést
h) Puskin	8) Trisztán és Izolda
i) Byron	9) Vándor éji dala
j) Dosztojevszkij	10) Childe Harold zarándokútja
k) Emily Bronte	11) Üvöltő szelek
l) Ibsen	12) Hippolytos
m) Majakovszkij	13) Feljegyzések az egérlyukból

A LEADÁS HATÁRIDEJE: ÁPRILIS 24.

Coming Soon!

Translation competition

For details ask Anna or Edina

Thaly Kálmán utcai sirató

Amikor kicsi voltam, azt hittem, hogy Ili és Maca néni ikertestvérek. Pedig külsőre csak abban hasonlítottak egymásra, hogy mindketten kifogástalanul öltözött, rendkívül ápolt úri hölgyek voltak, hamvasszőke hajjal, tökéletesen fésült frizurával. A természetük meg kifejezetten különbözött egymásétól. Ili néni volt a tevékenyebb kettejük közül. Állandóan ügyeket intézett, mindig foglalatoskodott valamivel. Ők voltak apám unokatestvérei. Egész pontosan az apai nagymamám nővérének a lányai. Családjaink ritkán találkoztak, de nagymamám szoros kapocs volt köztünk. Mami, vagyis a nagymamám naponta beszélt velük telefonon, és minden héten meg is látogatta őket.

Ő vitt el először hozzájuk a Thaly Kálmán utcába, vagyis a Thalyba. Mert Mami csak így mondta: megyek a Thalyba. Mondhatta, hiszen a 29-es számú házban született 1903-ban. Itt nőtt fel, és innen ment férjhez. Szülei halálukig itt laktak, és nővére családja is e falak között találkozott az élet örömeivel, bánataival.

A Thaly Kálmán utcai ház tele volt izgalmas helyekkel. A földszinten működött egy szikvizes üzem. Ez már csak töpörödött maradványa volt a ház mögött álló valamikori szikvízgyárnak. A történelem viharai csak ennyit hagytak meg a család vagyonából. A kis üzem így is nagy nyüzsgést vitt a ház életébe. Az udvaron triciklibe, kisteherautóba pakolták a szódásüvegekkel tele ládákat. Bent zajosan töltötték a palackokat. De nekem az volt a legizgalmasabb, ha beülhettem az irodába és játszhattam a rolnikba tekert fémpénzekkel.

Fönn az emeleten lakott Keri, a nagymamám nővére. Ezt a nevet Mami és én találtuk ki, és csak mi szólítottuk őt így, valójában Irénnek hívták. Keri ugyanolyan pici, vidám ember volt, mint Mami, csak ő szőke hajjal nevetett a világba.

A lakásban erősen érződött a múlt, minden nagyon-nagyon réginak tűnt. Nem véletlenül, hiszen a századforduló óta nemigen változott itt semmi sem. Az emeleten két nagy lakás volt. Rejtett tapétaajtón lehetett átjárni egyikből a másikba. Kisgyerekként különösen izgatott, hogyan lehet két szoba között a válaszfalon ablak, ami ráadásul kerek. Pont olyan, mint a hajókabinokon. A fürdőszobában fával fűthető kályha állt, amiben víz melegedett, és zuhanycső volt a tetején. Azóta sem láttam ilyet.

Az egyik lakásban óriási nappali volt. Ma már elképzelhetetlen, hogy egy iparosember nagy vörösmárvány kandallót építtessen a szobájába. Tetején ezüst gyertyatartók álltak. A bútorok már megkoptak, de a kényelmes fotelok a békebeli időket idézték. Csak a tévé mutatta, hogy a hatvanas években járunk. A képernyő előtt színes csíkos, átlátszó fólia lógott, hogy a fekete-fehér adást színesben lássák. Az egész lakásból a régi jólép, a biztonság, a folytonosság áradt.

Mamival és Kerivel a nappaliban játszottunk. Én voltam a fodrász, ők a kuncsaftok. Hajukat órákig fésültem összevissza, eközben ők türelmesen viselték az ezzel járó megpróbáltatásokat, és beszélgettek. Ha úgy gondolták, hogy nem gyerekfűlnek való a téma, akkor mondat közben átváltottak német nyelvre. Másik alkalommal kártyáztunk. Pontosan emlékszem, hogy akkor és ott szállt először a vállamra a szerencsét hozó galamb. Csak az láthatta, akinek a vállára ült, és természetesen aki hinni tudott benne. Lehetett hozzá beszélni, simogatni és megkérni, hogy hozzon egy kis szerencsét. Ha Mamival voltam, ez a galamb sokszor megjelent. Nagymamám halála után egész egyszerűen megfeledkeztem erről a közös játékról, így a galambot nem láttam többé.

A háznak volt egy nagy terasza. Mindig ide képzeltem azt a jelenetet, amit anyukámtól hallottam. Az ötvenes évek elején apu elvitte őt bemutatni a rokonságának. Közös ebéd a nagy asztalnál. A porcelán tányérok a ház urának arcképe és monogramja díszítette. Közben az étkezésből kanalazgatták a húslevest, anyukám azon morfondírozott, hogy a háború után pont ilyenek ábrázolták a plakátokon a kizsákmányoló kapitalistákat: magabiztosnak, kövérnek, szivarral a szájában. Anyu sosem lett igazi családtag, mindig kilógott a sorból, ennek ellenére egész életükben kölcsönösen kedvelték és tisztelték egymást.

Teltek-múltak az évek, és én nagyon sokáig még csak a környékére se mentem a Thaly Kálmán utcának. Mami hozta-vitte a híreket. Csak esküvőkön, temetéseken találkoztam a rokonaimmal. Húszéves is elmúltam, amikor újra összekerültem velük. Már nem emlékszem, hogyan, de szóba került, hogy még sosem voltam zsinagógában. Nagymamám kapva kapott az alkalmon, és egy péntek este együtt mentünk a Dohány utcába. Nem mintha Maminak fontos lett volna az ő Istene, hiszen már évtizedek óta megszakította vele a kapcsolatot. Azt mondta, ha létezne, nem hagyta volna, hogy a háború alatt annyi szörnyűség megtörténjen, annyi borzalmon menjenek keresztül. Ennek ellenére örült, hogy legalább a legkisebb unokája érdeklődést mutat valami iránt, ami az ő életének egyik meghatározó része volt.

Bent a zsinagógában Ili néni fogadott bennünket. Ő akkor fontos tisztséget töltött be a hitközségnél. A szertartás alatt mellette álltam. Feltűnt, hogy az emberek – halkan ugyan, de – beszélgetnek. Csodálkozásomat látva azt mondta: Tudod, Évikém, a mi Istenünk már nagyon öreg, ötezer éves. Egy kicsit nagyothall, így nem zavarja, ha mi most csendesen beszélünk.

Ezután még néhányszor elmentünk közös programokra. Egyszer együtt ünnepeltük a pészahot, vendég voltam egy barmicvón, és megkóstolhattam az igazi sóletet. Bárhol voltunk, mindig azt tapasztaltam, hogy őszinte tisztelet fogadja Ili nénit. Az emberek kikérik a véleményét, adnak a szavára. Kitűnően beszélt németül, angolul, így külföldön is tökéletesen képviselte a hitközség ügyeit.

Aztán már csak temetések. Amikor anyukám is meghalt, Ili néni kötelességének érezte, hogy gondoskodását kifejezze. Néhány hónappal a temetés után felhívott telefonon, és közölte, hogy nem tiltakozhatok, ő már megbeszélte egy randevút egy jó családból származó, szimpatikus fiatalemberrel. Mert ugye egy ifjú leány mégsem maradhat egyedül, gyámoltalanul ebben a zord nagyvilágban. Így aztán személyesen adtam tudtul a világ legunalmasabb

fiatalemberének, hogy én még éretlen vagyok egy ilyen komoly lépésre. Barátaimmal meg jót szórakoztunk azon, hogy ők ezt a frázist akkor használták, amikor nyíltan nem mertek nemet mondani a pártba való belépésre.

Visszatérve Ili néniére a következő években a nagymamámnál futottunk néhányszor össze. Első fiam születésekor férjem a kórházból rögtön Mamihoz sietett. Ili néni nyitott ajtót. Az örömhír hallatán Mami elpityeredett. Ili néni pedig körözöttes-szardíniás kenyérrel kínálta az újdonsült apukát, szabadkozva, hogy mást nem talált a konyhában. Csak később értettem meg, hogy az én kemény nagymamám miért érzékenyült el Pál nevű gyermekem születésekor. Legkedvesebb fivére az első világháborúban fiatalon meghalt. Róla nevezte el apámat Pálnak. Az újszülöttben egy kicsit visszakapta korán elhunyt testvérét és fiát is. Az akkor már régóta betegeskedő Mami még két évre szóló erőt kapott az élethez. Kilencvenévesen, megtört testtel, de szellemileg teljesen frissen hagyott itt minket.

Már második fiam is óvodás volt, amikor munka ügyben megkerestek a Politechnikumból. Magyarázták az utat, hogyan találom meg az iskolát: Üllői út, Thaly Kálmán utca, Vendel utca. – Igen, tudom, hol van a Thaly Kálmán utca – mondtam –, már jártam ott néhányszor. Aztán rendszeres Poliba járó lettem. Minden alkalommal kíváncsian lestem a házat, hátha látom Ili nénit. Gondoltam, becsöngetek, vagy felhívom telefonon és megbeszélünk egy találkozót. De ő sosem volt otthon, hiszen még akkor is reggeltől-estig dolgozott, pedig már nyolcvan felé járhatott. Így csak a házat szemléltem munkába jövet-menet.

Valószínű, rajtam kívül senki sem vette észre a különbséget az egyemeletes ház és a mellette levő földszintes épületek között. Egyformán szürkék, lepusztultak és nagyon roskatagok voltak. A falon még ott a szikvíz feliratú tábla, de a kapuban ott egy másik is, ami a hajléktalanok nappali menedékhelyét hirdeti. Szakadt alakok járkálnak ki-be. Az egykor jómódot, sikert hirdető ház utolsó lakója kénytelen megosztani otthonát a társadalom peremére szorult, lecsúszott emberekkel. Ragaszkodik ehhez a helyhez. Pedig a lépcsőházban már megtámadták a retiküljéért. A hivatal évtizedek óta ajánl fel cserelakásokat, de ő nem megy el innen. Őszintén szólva megértem. Élete minden emléke ide köti. A mindig tevékeny, intelligens Ili néni sokat mesélt nekem a gyerekkorától kezdve napjainkig mindenről. Az iskoláról, ahol érettségizett, és ami ma is itt áll a Thaly és a Vendel utca sarkán: a sárga-téglás Leöveyről. Aztán a háborús bombázásokról. Arról, hogyan szervezte meg a gyűjtést, az újjáépítést az utcában. Mesélt a férjéről, aki köztisztviselőként álló ügyvéd volt. Lányáról, vejéről és unokájáról, akik mind szintén a jogi pályán dolgoznak. Beutazta a fél világot, de a kiindulópont és a megérkezés mindig a Thaly Kálmán utca 29-es számú ház volt.

Teltek-múltak az évek, s jött a hír, hogy baj van. Már ő se régi, dolgozni se jár. Az idő vasfoga őt is megharapta. Már nem ismeri meg az embereket. Egész nap otthon van, fizikuma is meggyengült. Ritkán még sétál a környéken. Kísérőjébe karolva, nagyon ápoltnak, tökéletes frizurával óvatosan lépked a Thaly Kálmán utca lebontott házainak törmelékein. A Tűzoltó és Vendel utca között már csak egy ház áll, de csak addig, míg Ili néni él...

2006 március

Bodonyi Éva

12.

AMT

Közgazdasági Politechnikum

április 5. Zene

április 6. Színház

április 7. Tánc,

Zene, Színház, Film,

Mese, Vers, stb.

Jelige: Sezsi Cím nélkül

1.

Főhősünk, Malvin egyedül ült a fényes nappaliban. Erősen sütött a nap. Távolinak érezte. Ismerős lépteket hallott, nagyon jól tudta, kiét. Utálta a lassú, elhalt vasárnap délutánt, szinte fojtogatta. Úgy érezte, hogy az új érzés, ami hirtelen született benne, mindjárt megöli, lassan felcsúszik a gyomrából a torkába, a szíven keresztül. Ő se tudta megmagyarázni, mi ez az érzés, talán csak valami gyors lefolyású halálos betegség hozta magával... talán a meleg tehet róla.

A léptek közeledtek, de megszűntek az ajtó előtt.

Malvin tudta, hogy fel kellene ülni a kanapén, hogy a mindjárt szobába lépő férjét ne az a látvány fogadja, ami egész héten fogadta volna, ha ő akkor nem ül fel. Tehát felült, ölébe vette könyvét, kinyitotta, mint ha olvasna.

Az ajtó lassan kinyílt. Sokáig egymás arcát bámulták.

– Vajon miért állt ilyen sokáig az ajtó előtt? Nem akarom, hogy tudjon róla, de szerintem érzi. Biztos érzi. – Malvin tovább töprengett, vagy inkább emésztette magát.

– Már megint olvas, nagyon szeretheti ezt a könyvet. Nem esik rá elég fény, majd biztos szemüveges lesz a végén. Nem hinném, hogy jól állna neki a szemüveg, mondjuk, lehetne kontaktlencséje. Van, akinek nem lehet, remélem, neki igen.

– Mit olvasol? – kérdezte férje a szemüveges eszme-futtatása után. Malvin felemelte könyvét, a borítót mutatva (fogalma sem volt róla, mit „olvas”).

– A Mester és Margarita? Az jó könyv. Nem olvastad, amikor kötelező volt? Egy könyvet lehet többször olvasni. – Malvin csak a fejét ingatta, amitől egy darabokban lévő porcelánbabának érezte magát.

– Csak azért jöttem, hogy elköszönjek, tudod, ma utazom.

– Persze, tudom. – Malvin is meglepődött hangsúlya durvaságán, mintha nem is ő mondta volna.

– Hát akkor megyek, ugye két hét múlva utánunk jössz?

– Igen, megyek, bár nem szeretem a turnékat. – Férje kilépett a szobából, Malvin mint egy babzsák, dőlt el újra.

2.

A szobában félhomály volt. Kint csak pár perce ment le a nap, de máris érződött, hogy a hőség enyhült. A nyitott ablak előtt a függöny fellibbent, mintha egy láthatatlan kéz játszana vele. A macska a kandalló előtt hevert – megszokásból. Minden macska a szokásai rabja, hiszen a kandallóban nem ropogtak az égő fahasábok.

Malvin felült a kékeszöld kanapén, segélykérőn körbenézett a szobán, szinte várta, hogy a nyitott ablakon bejön valami. El is játszott a gondolattal.

Egy héten keresztül csak akkor ült föl, ha kellett neki valami, de most (maga se tudta, miért) felállt és elindult. Azon kapta magát, hogy a konyhában áll a csukott frizsider előtt, és éhes, annyira, mint még soha. Ekkor döbrent csak rá, hogy három napja szinte semmit nem evett. Felkapcsolta a lámpát, elindult az étkező felé, de ekkor megakadt a szeme a konyhaablakon. Saját tükörképével nézett farkasszemet. Úgy érezte, ez nem lehet ő. Karjai minden tartás nélkül lógtak le csontos válláiból, lábai olyan vékonyak voltak, hogy úgy tűnt, mindjárt összeesik. Bordái

bedőltek, arcéle kirajzolódott. Színtelen volt, átlátszó, halott.

Pár percig nézte magát. Először nagyon megijedt, de aztán megtetszett neki a zord külső. Rideg volt és határozott, nyomasztó. Ennek ellenére Malvin soha nem érezte magát ilyen szépnek.

Nem tudta megszámolni, vajon hány éven keresztül nézhette magát az ablaküvegen, ami annyira volt rideg, mint ő. Rájött, hogy enni akart.

Mikor érezte, hogy nem tud többet enni, felbontott egy üveg bort.

A szél újra és újra meglengette a függönyöket. Kint teljesen sötét lett, a Hold féhéren világított, az volt az egyetlen fényforrás, valami miatt nem égtek az utcai lámpák. Malvin örült, hogy így láthatja a Holdat, mindig is érdekelte, hogy milyen lehet a Hold lámpafények nélkül. Nem mintha nem szerette volna a lámpák hideg ezüst fényét, de a Hold volt az egyetlen dolog, ami képes volt őt megnyugtatni.

Malvin legalább fél órát nézte a barátoságos égítést, mire megszületett benne az elhatározás.

(Vég nélkül)

Jelige: ageof Péntek este

Péntek este van. Az utcák már régen sötétbe borultak. Éppen most érkeztem meg otthonomba egyik haverom házibulijáról. Most az egyszer sikerült kibírnom pia nélkül. A sör viszont fogyott bőven!

Ahogyan hazaértem, nyomban ledőltem a kanapéra: igen kimerítő volt ez a mulatás! Ahogy feküdtem sötétkék bútoromon, a hasam korogni kezdett. Elvonszoltam magam a hűtőhöz, kinyitottam: üres! Hát persze! Direkt nem vettem ma reggel semmit. Az a gond, hogy a bulin nem volt semmi ehető kajja – mondtam magamban.

Nagy nehezen erőt vettem magamon, felvettem újra a kabátomat és kimentem az utcára abban a reményben, hogy hátha nyitva van még valami bolt este negyed tízkor. Egy CBA volt a legközelebbi üzlet, amit a környéken ismertem. Ez itt volt kétutcányira. Fogtam magam, s a hóesésben elindultam a házam előtti úton, a túloldali járda felé. Amint átértem, indultam a legrövidebb irányba. Ahogy itt mentem, egy jégpályává változott részen elhasaltam. Bevertem a könnyököm és a fejem, de semmi különösebb gond nem született belőle. Feltápáskodtam és továbbbaktattam.

A fák zörögtek körülöttem, és még a szél is felerősödött. Az út felénél egy olyan szakaszhoz értem, ahol nem volt lámpafény. Félelmetes volt. Az egyik fán egy bagoly huhogott, a másikon gerlék és galambok búgtak. Az egyik ház mögül egy sárgás szempár bámult rám. Egy kutya volt. Egy kóbor kutya. Elindult felém. Én megtorpantam. A szívem a torkomban dobogott, nem mertem megmozdulni. Szememet körbejártattam a földön és egy nagyobb követ vettem észre, amit felkaptam és hozzávágtam az ebhez. Az megijedt, majd elrohant. Már kocogtam szinte, és a félelemtől remegni kezdett a lábam. Végre arra a pontra érkeztem, ahol volt már újra világítás. Mentem előre, majd jobbra az egyik

saroknál, azután egyenesen. Már a távolból látni véltem a CBA fényeit. Tehát még nem zárt be! Szívem hirtelen nagyot dobbant, tempómon újra gyorsítottam.

Szinte futottam, amikor rémületemben újra elestem. Egy fekete alak jelent meg előttem. Egy hajléktalan volt. A földön feküdt az egyik ház sarkában. Szeme fennakadt, tekintete üres volt: megfagyott...

Most már rohantam. Gondoltam, visszamegyek, de nem volt hozzá semmi kedvem... Ott van a halott, és ott van a kutya is, ha nem ment még el. Akkor is bemegyek abba az átkozott áruházba!

Eddigre elálmosodtam. Mikor odaértem a CBA-hoz, egy tábla volt az ajtón: ZÁRVA. Hát persze! Hogy is lehettem ilyen idióta. Fél tízkor miért lenne még nyitva egy CBA egy kisvárosban? Leültem a bejárat elé. Kifújtam magam, majd elindultam hazafelé, félretéve minden rettegést. Mentem, mentem, mikor újra megláttam az öreget úgy, hogy még csak nem is számítottam rá. Hatalmasat nyögtem, majd testem a vizuális kín elől ájulásba menekült.

Reggel az utcán ébredtem fel. Még szürkés volt minden. A fejem hasogatott, a könnyököm fájt, ahol beütöttem. Elindultam újra a CBA felé, de utamon megbotlottam valami puhában. Gyorsan visszanyertem az egyensúlyomat, majd megnéztem, mi volt az. Megdöbbenve láttam, hogy az én vagyok: üveges, értelmetlen, üres tekintettel fekszem a hóban. Ahogy eljutott hozzám a felismerés, egy nagy robbanás, majd fehérség és nyugalom következett. Körbenéztem újra és azt vettem észre, hogy egy szürkés ködön fekvő szállok fel az égbe, csukott szemmel, miközben életem minden másodperce egy szempillantás alatt lejátszódott előttem, majd egy üres, fehér szobában ülök, kezemben egy tollal és egy füzetrel, amibe leírtam Nektek ezt a történetet.

Jelige: Pöttyi

Egy távoli csodalény

Nem szól, nem beszél, csak néz némán
Nem szól, nem beszél, ő csak nézne énám
Fekete szeme villog az éjszakában
Mindjárt el is tűnik a félhomályban

Álmodom néha, hogy itt van
De Magyarország túl messze van
Ó, mily távol vagy tőlem, én hazám
Itt soha senki nem szól hozzám
Ha lehetne, most azonnal hazamennék
S karjaiba menekülnék

Van egy fal, ami köztünk áll
S ott marad örökre már
Hiába vágyom, hogy ott lehessek
A hullámok túl magasan verdesnek

Ha ő lenne egy hajóskapitány
Elmennék matrónak kis hajóján
Együtt szelnénk át az óceánt,
Az élet óriás országútját

Hallgatnánk a madarak röptét
S egymást örökre szeretnénk
Sosem engedném el kezét, ő sem az enyémet
S együtt halnánk meg, mint a vének

A Tagadás

Nem tagadhatom, mi oly régóta éget
Hogy belül annyira félek
Gondolatim vándorútra kélnek
Egy kietlen szigetre érnek

Nem találnak ott egy árva lelket sem
Egyedül vannak hát, szertelen
Járják táncukat esztelen,
Ahogy a fonal tekereg nesztelen
Átjárja a sziget minden fáját
Hallja azok susogását

Gondolatim, mint lánglovas jöttek az éjben
S elsöktek, én meg csak néztem
Fürkészem még egyre, merre loholt
Ott is most csend honolt

Talán megtalálták nyugtuk egy barlangban
Társra leltek a kietlen falakban

Magyaráznak egymásnak keservvel
S kezükben az élet porlad el

Hív a nóta messzire
S szíved súgja, jer ide
De mostanra már elég a táncból
Nagy robajból, virgonckodásból

A Nap is lement már, többé nem duruzsol
Csak egy árva szótag dobol
Ritmusa most is itt szól a fülemben
De fel kell ébrednem, különben...

Jelige: Dr. Koppány A fa

Sok mindent mondanak rólam: személyiségzavaros szociopata, dühöngő örült, sőt már olyat is hallottam, hogy aki beteszi a lakásomba a lábát, az legfeljebb öt darabban távozhathat, ízlésesen becsomagolva egy nejlonzsákba.

Szeretném leszögezni, hogy mindennek a valóságtartalma egyenlő a nullával. Valószínűleg ezek a mondák annak köszönhetően alakultak ki rólam, hogy nehezebb időszakaimban visszahúzódok, és a külvilággal minden kontaktusomat megszakítom.

Ez alkalommal is így történt: egy reggel arra ébredtem, hogy ezek az utcák, ezek az emberek, sőt ez az egész város nem tartogat nekem már semmit. Rádöbbsentem, hogy nekem itt nincs és nem is lesz boldog életem.

Még aznap összeszedtem a legfontosabb dolgaimat. Szerencsére nem kellett búcsúzkodnom, leszámítva a sarki újságárust és az unokahúgomat. Miután ezt meg is tettem, útnak indultam a vakvilágba.

Valami békés és eldugott házat akartam. Szerencsémre a pénz nem jelentett gondot, Waliczky gróf nevezetű szépapám busás hagyatékának köszönhetően. Már órák óta mentem az országúton a legmenőbb Ford kocsimban, mikor megpillantottam a főútról elágazó keskeny kis földutat. Máig sem tudom, hogy miért kanyarodtam le. Mintha egy rejtélyes erő lett volna úrrá rajtam, ami el akar vezetni valahova.

Az út egy elhagyatott kastélyba torkollott. Rég keltette fel valami így a kíváncsiságomat. Pillanatnyi meggondolást sem hagyva magamnak, bekopogtam az ajtón. Egy megfáradt arcú, de elegáns komornyik nyitott ajtót, és anélkül, hogy a szemembe nézett volna, betessékelt.

Belépve bámulatos látvány fogadott. A plafonról hatalmas, fénylő csillárok lógtak. A falon mindenhol antik képek és dicső múlttól árulkodó címerek lógtak, de mégis minden csillogás és pompa ellenére valami megmagyarázhatatlan, nyomasztó érzést keltett bennem.

A komornyik továbbra is egy szó nélkül intett a kanapéra. Miután leültem, hozott egy csésze teát és hozzá valamilyen mézes sütit, majd hátrakulcsolta a kezét és nézte, ahogy fogyasztom. Most láttam csak a szemét, hogy milyen iszonyatos lelki fájdalmak tükröződnek belőle. Néztünk egymásra szó nélkül, de én bírtam tovább.

- Ha befejezte, felvezetem a szobájához – nyögte ki unott hangon.
- Ezt nem értem, mégis ki ennek a háznak az ura? – kérdeztem értetlenkedve.
- Maga.

Miután sikerült leolvasnia a döbbsent arcomról, hogy nem volt túlzottan kielégítő a válasza, folytatta tovább.

- Majd ha ön elmegy, jön valaki más, és akkor ő lesz.

Egy pillanatig tátva maradt a szám, majd beláttam, hogy ennél többet ma már úgysem tudok kiszedni az öregből.

Másnap felkeltem és körbejártam a házat. Miután megismerkedtem minden szobával és helyiséggel, ki akartam menni sétálni a kertbe. De ahogy kiléptem a házból, egy ronda kopár kerttel álltam szemben. Váratlanul ért a látvány a szín pompás rezidencia után. Egy dolog viszont nem tudta elkerülni a figyelmemet. A kert középpontjában egy fa állt. Egy csodálatosan misztikus fa. Az ágain egy darab levél sem volt, mégis gyönyörű látvány nyújtott. Úgy elbűvölt a titokzatossága, hogy végül azon kaptam magam, hogy hosszú órák óta csak állok mozdulatlanul és bámulom.

Utána felmentem a házba és kérdezgettem a komornyikot a fáról, de őt mintha már a pusztá gondolatától is kirázta volna a hideg.

Aznap éjjel megint lementem. A felhők eltakarták a holdat, és csak egy kis résnyi helyet adtak neki, amin keresztül kilógott egy vékony, szürke fénysugár, és megvilágította a fát, de csak a fát. Vértágyasztó, de mégis bámulatos érzést keltett bennem.

Így teltek a napok hosszú heteken keresztül. Amikor csak tudtam, kimentem a fához és néztem. Nem szólalt meg egyszer se, de mégis olyan volt, mintha rengeteg mindent mondana. Néha szerettem, néha gyűlöltem, néha rettegetem tőle, néha meg nagyokat nevettem rajta. De soha nem volt közömbös, mígnem egy nap korán felkeltem, lementem hozzá, és egy átlagos, hétköznapi kopár fát láttam. Mérheterlen düh öntött el. Nem is tudom, miért, talán mert úgy éreztem, cserbenhagyott.

Úgy döntöttem, hogy véget vetek ennek a már nevetségesnek tűnő kapcsolatnak. Lementem a sufniába, megkerestem a legnagyobb fejszét és elindultam visszafelé. Mikor leértem, megálltam és hitetlenkedve néztem magam elé, majd összecuklottam és sírni kezdtem.

A fa eltűnt.

Az

ELŐSZOBA GALÉRIA

2006. április 1-jétől

far kas éva:
jár tamban-kei temben

című fotókiállítását mutatja be.

Ha van kedved, Te is kiállíthatod alkotásaidat: festményeidet, szobraidat, fotóidat stb.
csak szólj Jakob Juditnak!

Jelige: Sajátgép Az egyezés

– Nem, nem és nem! Már ezerszer megmond-tam, hogy nem adunk el semmiféle információ-kat az Idegenekről! A mi célunk az, hogy az emberek ne tudjanak meg semmit az itt történő dolgokról!

– Jó, elnézést, ez csak egy ötlet volt.

– Már mondtam, hogy neked nem az a dolgod, hogy ötleteke....

– Reméltem, hogy nem felejtette el.

– Tudom, tudom!

– Tehát akkor milyen ötletnek tartja?

– Elfogadható.

– Köszönöm, akkor ezzel megszűnt az egyezésünk.

– Igen, igen!

– De ne feledje az akkori szavát!

– Ne beszélj nekem, eredj dolgozni!

– Még egyszer köszönöm! Este ugye nem én zárok?

– Nem, George, elmehetsz!

– Viszontlátásra, minden jót!

És ezzel bezárult az ajtó.

Egy magas, kopaszodó ember ült az íróasztala előtt, amin egy halom papír és egy mappa állt. A fejét fogta és gondolkodott. Kinyitotta a mapát és elkezdte belőle kipakolni a papírokat. A koszos mappa már régóta nem lehetett nyitva, mert a nyitása elég nehézkesnek bizonyult Bob számára. Amikor a kipakolt lapokat elkezdte nézegetni, eszébe jutott valami. Kihúzta az asztal fiókját és elővett egy öngyújtót, a papírt szépen összerendezte, majd az öngyújtóval meggyújtotta a papírtömböt, végignézte az égés útját, egészen belefeledkezett, és csak akkor eszmélt föl gondolataiból, amikor a kezét nyaldosták a lángok. A félig leégett papírtömb a kukában landolt, és ott elaludt a lángja csak egy utolsó mondat nem égett el:

És aki a szerződést megszegi, annak...

De tovább már nem látszott semmi, lassan ezt a mondatot is elérte a parázs és elhamvasztotta.

Az ajtó bezárult, és a kék takarító ruhában sétáló ember elégedetten távozott. Ahogy lépkedett a folyosón, tekintetét a plafonra szegezve

egyszer csak nagyon hirtelen megfordult, mint aki megérezte a rosszat. Hirtelen lebukott és elrohant a liftig. A szemét végig a folyosó másik végében lévő ajtón tartotta, amin az imént jött ki. A lift hívógombját nyomkodni kezdte veszetül, de a lift csak nagyon nehezen érkezett meg. Az ajtó kitárult, bent két öltönyös férfi. Megpillantva őket a kék ruhás ember elkezdett rohanni a lépcsőhöz. A lábát úgy szedte, mint aki a halála elől menekül. Futott-futott lefelé tizenhét emeletet, lent kiszaladt az ajtón és az út közepén elkiáltotta magát: AZ EGYEZSÉG!

A fekete öltönyös férfiak a lifttel a legalsó szintre mentek és ott kirontottak az útra. Az út közepén egy csoport ember állt. Lefelé néztek megdermedve. Az úton csak egy kék munkás ruha volt, semmi más. Az öltönyösök szétoszlatták a tömeget, megfogták a ruhát és visszamentek az épületbe. Beszálltak a liftbe és megnyomták a tizenhetes gombot. Miután fölértek, kiléptek a liftből, végighaladtak a folyosón és bementek egy ajtón. Az ajtó mögött egy ember állt és tépkedte a haját:

– Tudnám minek kötöttem az egyezséget... Nem bírom már sokáig...

Bob az ágyán feküdt és alvás helyett gondolkodott, mint már egy hónapja egyfolytában. Az ágy mellett egy újság hevert, a címlapján: Újabb halálos baleset az Amerikai Titkosszolgálatnál – e hónapban már a negyedik.

Bob magához vette az újságot, és olvasni kezdte. Amikor a cikk végéhez ért, eldobta az újságot, felkelt és elindult, hogy készítsen magának egy kávé. A hálószobából a konyháig tartó út elég nehézkes volt, mert át kellett haladni a gyermekszobán, ahol három kisgyereke aludt. A kávéfőző nem a megszokott helyén állt, ezért kisebb csörömpöléssel sikerült csak elérnie és forró vizet tennie bele. Leült az asztalhoz. Az asztalon ott hevert a friss újság, ami azt jelentette, hogy felesége már elment. Ez elég gyakran volt így, mert az asszony rendszeresen eljárt tornázni reggelente.

Bob fellapozta a női magazint és olvasgatni kezdte. Közben a gyermekei szobájából zajt hallott. Gondolta, csak a gyerekek zörögnek. Becsukta az újságot, felvette a kabátját és elindult dolgozni.

A buszmegállónál egy hölgy éppen a kutyáját sétáltatta. A kutya mintha kiszagolt volna valamit, elkezdte kaparni a földet és közben fel-felnyüszített. Az ég hirtelen besötétedett. Bob felnézett és tudta... Megfordult és elkezdett rohanni egy lehetőleg eldugott helyre, de nem sikerült, mert megbotlott. Az égen hirtelen feltűnt pár fényes csillagnak tűnő dolog. Egyre közelebb kerültek a földhöz. Bob feltápszkodott és szaladt. A kis kavics méretű tűzgolyók hihetetlen gyorsasággal csapódtak be a földbe. Egyik egy autó szélvédőjét törte be, egy másik egy nyitott ablakon repült be és meggyújtotta a függönnyt. Az úton mindenki úgy rohant, mintha itt lenne a világ vége. A tűz villámgyorsan terjedt a városban. Az emberek ruhájába is belekapott. Bob csak futott, hiszen a tűzvész ellen nem tudott mit tenni. A tűzoltók minden utcában oltották a tüzet. A mentősök sorra vitték be az embereket a kórházba égési sérülésekkel, ellenben az úton hagyták a halottakat, mert csak lassították volna a munkát. Mindenki mentette, ami menthető.

Aztán a tűz hirtelen alábbhagyott. Mintha egy falba ütközött volna, megállt és nem terjedt tovább, viszont azon a területen minden robbant, amin még tovább égett a tűz. A robbanások kis szilánkjai tizedelték az embereket az utcákon, a házak romba dőltek, és a tűz arénájában mindenki meghalt. Mire újabb tűzoltók érkeztek, az óra már deket ütött, és már szinte semmi nem maradt abból a városrészből, amin a tűzvész keletkezett.

Bob állt a tűz előtt és csak nézte. Tudta, ez az egész miatta van, a miatt a kis jelentéktelen egyezés miatt. Amikor végre a tűzoltók végeztek hazament. Otthon a gyerekei a tévét nézték, és épp az anyjukkal beszélgettek. Mikor Bob belépett, a gyerekek visítva rohantak oda hozzá. Bob felesége, Mary lassú léptekkel odasétált hozzá és sírni kezdett a férfi vállán, majd fülébe súgta:

– Azt hittem, meghaltál...

A nő még jó pár óráig csak sírt és sírt. Bob felidézte azt a napot, mikor megkötötte azt az átkozott egyezséget.

Szép derűs nap volt, egy felhő sem volt az égen. A szél lágyan fújdogált a tavaszi nap esti órájában is. Az akkor még csak huszonegy éves Bob és George éppen indultak a pénteki buliba a haverokkal inni. Persze Bob nem szívesen ment, csak George kedvéért szánta rá magát, akivel megegyeztek, hogy egyszer elviszi őt egy ilyen buliba, és hát ez volt az az egyszeri alkalom.

A buliban különösen sokan voltak, és a nagy tömegben Bob elvesztette George-ot. Épp őt kereste, amikor belebotlott egy nagyon csinos lányba, aki már eléggé be volt szívva. De őt ez nem zavarta, gyakran találkozott ilyen emberekkel. A lányt megpróbálta fölcsípni néhány elég lejárt szöveggel, és sikerült is meghívnia egy italra. Az ilyen bulikon nem kapható túl sok dolog a sörön kívül. A lány nem ivott már sokat, Bob pedig egyáltalán semmit. Ellenben volt ott egy fiú, aki a lány barátjának tartotta magát, és neki egyből szemet szúrt Bob viselkedése. Ezért aztán hívta a haverjait, akikkel az volt a szórakozásuk, hogy vért vesznek egymástól és összekeverik azt. Volt köztük egy aids-es gyerek is. Elkezdtek közelíteni Bobhoz, aki nem is gondolta, mekkora bajba jutott. Megpróbálták Bobnak beadni egy aids-es vérrel teli injekciót, és ebben a helyzetben mentette őt meg George. Odaszalad, amikor meglátta, mit akarnak csinálni Bobbal, és ellökte a részeg embereket barátjától. A forgatagban a tűz George karjába szaladt, és innentől már nem volt mit tenni. Még aznap este elment orvoshoz, hogy mit lehet ilyenkor csinálni. Az orvos úgy vélekedett, hogy ilyen esetben az emberek 99%-a meghal, de ő nem fog belehalni, mert a vére egy különös összetevőt is tartalmaz, ami nagyon kevés embernél van jelen. Bob borzasztóan érezte magát, és kötött egy egyezséget George-dzal amiben az állt, hogy mindenképpen meg kell hálálnia ezt valahogy. És természetesen azt is kitalálták, hogy milyen dolgok történjenek akkor, ha Bob megszegi ezt az egyezséget...

Bob megint korán kelt, tudta, hogy már elég sok dolgon túl van, és ezért nem kell már túlzottan félnie, ellenben tudta mi lesz a következő, egyben utolsó pont. Az újság nem volt reggel ott

mellette, és nem hallotta gyermekei szuszogását a szobájukból. Amikor felkelt, mindenén végigvágatott. Bár tudta, mi történt, nem akarta elhinni. A ház teljesen üres volt, érezte ez a napja borzasztóan nyomasztó lesz. Végigsétált az úton, amin egy lélek se járt, a busz nem jött, a szél nem fújt, a nap nem kelt föl, a felhők nem mozogtak, az órák nem jártak, a lámpák nem égtek, és a lépteit nem hagytak nyomot. Lesétált a közeli tóparthoz és nézte mereven a tükörsi-

ma, mozdulatlan vizet. Leült egy padra, megpróbált felkapni egy követ, de mintha minden egyben lett volna, és semmi sem változott. A szemét lehunyta és felidézte a büntetését:

Először is négyszer élje át azt a napot, amikor megszegte az egyezséget, aztán nézze végig egy számára kedves hely pusztulását, végül pedig álljon meg számára az idő, és ne tudjon semmit tenni ezután...

Árvaház

– Még nincs vége a napnak! – hallatszott a kiáltás a szülők szobájából, ami nekem tiltott hely volt. Persze megint észrevették, hogy bekapcsoltam Tedyt, a kedvenc virtuális macimat.

– Tanulj! Holnap elektrokémiából írtok TZ-t! És még nem láttalak a monitor előtt ülni! Pedig tudod, hogy tanulnod kell. Én tízéves koromban folyton a monitort néztem, nem úgy, mint te. Tudod hogy a harmadik nehéz év!

– De anya, tudod, hogy én vagyok a legjobb tanuló.

– Ne feleselj! Én tízévesen meg se mertem szólalni, ha az édesanyám rám szólt!

– Nem érdekel! – kiáltottam. Erre anyám kijött a szobából, az arcán hihetetlen düh látszott. Tedy éppen az egyik beléprogramozott kiszámolót énekelgette, amikor apám is belépett.

– Mi történik itt már megint? – kérdezte.

– A fiad megint 19 óra előtt bekapcsolta Tedyt! – mondta anyám olyan hihetetlen méregettel a szemében, amivel ölteni lehetne.

– Fiam! Holnap elektrokémiából TZ-t írtok! És még nem láttalak a monitor előtt ülni! Pedig tudod, hogy tanulnod kell. Én tízéves koromban folyton a monitort néztem, nem úgy, mint te. Tudod hogy a harmadik nehéz év! – mondta apám úgy, mint egy robot...

Ehhez már hozzá voltam szokva, és ezért nem érdekelt, mit mondanak. Gyűlöltem a világot, amiért két éve meghaltak a szüleim, és mivel apám a Robot X-nél dolgozott, a halálakor legyártották az ő és anyám mását. Sokáig nem tudtam, hogy meghaltak egy repülőszerencsétlenségben, mert a robotok időben értek haza. Akkor tűnt fel, hogy ők nem azok, akik elmentek, amikor egyik nap a szüleim elmentek sétálni. Tisztán emlékszem arra a napra...

– Szia, fiam! – köszönt anyám, mikor hazajött a munkából. Éppen a relativitáselméletet tanul-tuk elsőben. Hétévesen még ott ültem a monitor előtt egész nap. Akkor is, mikor hazajött anyám. Tisztelettudóan köszöntem neki. Apám már itthon volt, a nappaliban olvasott, anyám pedig be-ment a szobájukba, majd kiüvöltött nekem, hogy ezentúl nem mehetnek be oda. Eddig nem túl so-kat járkáltam a szobájukba, hiszen nem volt ott semmi érdekes, csak sok-sok monitor és egy szék. De ez után a kijelentés után kíváncsi lettem.

Apám bejött a szobámba és azt mondta, hogy elmennek anyámmal valahová, aztán együtt el-megyünk enni egy étkezdébe. Amikor becsukták az ajtót és lekapcsolták a fényeket, hirtelen éreztem, hogy cselekednem kell. Felálltam és elindultam a szobájuk felé. A ház most különösen sötétnek tűnt. Nem mertem villanyt kapcsolni, és lábujjhegyen osontam végig a házon. Amikor szembesültem azzal, hogy egyedül vagyok, és már tényleg nincsenek itthon a szüleim, akkor las-

san elkezdtem a talpamra ereszkedni. A képeket nézegettem a folyosó falán, mintha még sosem láttam volna őket. Mégis most mintha mindegyik más lett volna. És egy hiányzott is.

A kedvenc képem eltűnt a falról. Egy kisfiú volt rajta, aki egy égő ház előtt állt, ami ontotta magából a lángokat. A szüleim tudták, hogy ez a kedvenc képem, mégis most leszedték. Amikor odaértem az ajtójukhoz, azt vettem észre, hogy dühös vagyok rájuk. Benyitottam és odabent felkapcsoltam a villanyt. A szoba teljesen más volt, mint azelőtt, hogy elutaztak volna. A sok monitor helyén 50-60 kábel lógott, mindegyik egy-egy csatlakozóban végződött, és az egész olyan volt, mint egy laboratórium. A szobába került egy fémdoboz, ami lakattal volt lezárva. Nem bírtam ki, hogy ki ne nyissam. A szobámban volt egy olyan kulcs, ami mindent kinyit. A szüleimtől kaptam, és most ellenük használom fel. Előkotortam a sok játék közül, aztán elindultam vele vissza a szülők szobájába. Végigmentem a folyosón, és szememmel ismét kerestem a képet, amit az imént nem találtam. Benyitottam a szobába és odaléptem a ládához. A kulcs azonnal alkalmazkodott a zárhoz, és egy fordítással kinyitotta azt. A láda kinyílt, de mintha egy biztonsági zár lekapcsolta volna az áramot. A sötétségben a ládából valaki megszólalt:

– Mondja be a jelszót! – mondta egy női robothang. Nem tudtam, mit mondjak, és inkább bezártam a ládát. Kiindultam a szobából, amikor hirtelen eszembe jutott az eltűnt kép. Visszamentem a ládához és újra kinyitottam. Bemondtam a kép címét, és a fény hirtelen visszajött. Ekkor láttam meg a láda tartalmát. A sok különböző testrésztől apám üveges tekintete nézett rám, a nyaka helyén kábelek lógtak. Ekkor lenyomódott a kilincs, és az apám hangját hallottam:

– Szia, fiam!

Az agyamon ezer gondolat futott keresztül. Elbújjak valahol, vagy szaladjak át a szobámba, és másszak ki az ablakon... Lekapcsoltam a villanyt és a sötétben az ajtóhoz siettem. Ott álltak a szüleim. De én nem lassítottam, apámat fellöktem és kirohantam a házból. Végigfutottam az esőben hat utcán, majd megérkeztem a barátomhoz. Egy percig nyomtam a csengőt, de senki nem nyitott ajtót. Nem tudtam, mit tegyek. Beálltam az eső elől egy kis fedett helyre, ahol részeg emberek aludtak...

Másnap erőt vettem magamon és hazamentem. A ház ontotta magából a lángokat, én pedig ott álltam előtte, és nem tudtam, mi történt. Amikor a ház előtt csoportosuló rendőrök egyike igazoltatott, a többiek elmesélték, hogy annak a robotnak, akit apámnak hittem és föllöktem, megsérült a processzora. Bezárkózott a házba, belakatolta az ajtót. Anyám hívta a rendőröket, miután nem tudott bemenni. Azt gyanította, hogy valószínűleg baj van. A robotapám bombát készített, és egy órája fölrobbantotta a házat. Amikor megláttam anyámat állni a ház előtt, arra gondoltam, hogy odafutok hozzá és sírok az ölében. De ezt nagyon gyorsan elfelejtettem, amikor rádöbentem, mi is történt.

Hirtelen mindent megértettem. A szüleim halottak. Akik az utóbbi időben velem voltak, mindketten robotok. Régebben beszéltek az iskolában az árva gyerekek elhelyezéséről, arról, hogy a világtól teljesen elzárva egy robotokkal teli világba teszik őket. Azért nem volt otthon a barátom se. Mert neki még élnek a szülei.

Ekkor egy kéz nagyot csapott a vállamra és felébresztett a merengéseimből. Hátranéztem, és az új apámat láttam. Egy sírban ott feküdt apám, a házban bennégett egy másik apám, és most itt mögöttem is áll egy. Lehajtottam a fejem és tudtam, nem tehetek semmit.

Később a házunkat újjáépítették, és újra kezdődött az egész. Tudtam, sosem lesz vége, és nem tehetek semmit ellene. Azóta be sem tettem a lábamat a szülők szobájába. A szüleim nem változnak. Én viszont nagyon is...

Jelige: aurean

Barátok

Találkoztunk, ő rám mosolygott, én visszamosolyogtam. Életre szóló kapcsolat szövődött köztünk. Ő elhívott, én elmentem. Rengeteget beszélgettünk, megnyíltunk egymás felé. Érdekelt, amit mondott, érdekelt, amit gondolt. Érdekelt az élete, a múltja, a jelene, az ízlése, a véleménye. És én is elmondtam neki mindent. Még azt is, amit nem szabad, még azt is, amit senki másnak nem. Órákat, napokat, éjeket fecsegtünk végig. Hasonlítottunk. Egyetlen sejtünk sem volt összeférhetetlen. Boldogok voltunk.

Aztán megtörtént az első nagy veszekedés... az első harc kettőnk között, az első tördőfés mely mély sebet ejtett, és szívünkig ért.

És most a halál fájdmájában, a keserűsége könnyek szürke függönyében máshogy látszik az elmúló idő. Lehullott a rózsaszín álarc, a vidámság ideája, helyette menten beúszott a gyászszínű kétség: Talán elfecséreltük az időnk. Pedig csak köpni kellett volna. Erőnk mégis elfogy, és lehajlik remegő kezünk az idilli maszkért: „Tartsuk meg a barmot, hátha jó lesz valamire még”, és újra mosolygunk, karunk egybefonódik, hazudjuk mind-azt, mit felejtésről szónokolunk.

A történet érezni fogjuk minden egyes percben, de életre szóló barátságot ígértünk annak az embernek. Bár ne tettük volna, de az ígéret szép szó, és az adott szó kötelez.

Játszótársak

Kiléptem a kapun. Felnéztem az égre. Kövér fekete esőfelhő terpeszkedett a ház felett. Elhúztam a számat.

– Ugye nem fogsz követni? – kérdeztem vágyakozva.

Megrázta magát, jelezve, hogy neki még itt is van épp elég dolga. A rázás hatására néhány esőcsepp folyt le az arcomon. Már követte is őket a többi. Gyorsan előkerestem az esernyőmet, és a lezúduló cseppek lábam elé gördültek, megnyaltak.

– Hagyjatok, mennem kell! – léptem keresztül rajtuk.

De ostromoltak. Rám másztak, ruhámra tapadtak. A szél körbetáncolt. Megérintette hajamat. Langyos kéz simogatását éreztem. Tincseimmel játszott.

– Sietek! – vettem oda. Arcom elé tartottam az esernyőt, és keményen lépkedve haladtam előre.

De ő mit sem törődött velem. Követett, szétfújta a kabátomat. Végigsimított újra. Az ernyőm kellett neki. Először óvatosan fejtette ki az ujjaim közül, majd idegesen rángatni kezdte. Vonta jobbra, vonta balra, húzta hátra, cibálta előre. Becsuktam kifordított esernyőmet, szemrehányóan ránéztem, és annyit mondtam:

– Nincs időm játszani.

Becsukódott mögöttem az ajtó.

És a villamos már suhant is kifelé a viharból.

Jelige: Dirket

Társam

I.

Most jó, hogy végre fáj.
Élni van, félni van, nézni van időm,
midőn múltad múltó fátyla fáj.
Rettegek, hogy nem lehet
keserű kedvemet
tovább rontani,
vagy mondani:
„vidulj, rettenet”,
de el, a búsba el
mehet, ki engem, azaz
engemet:
szeret, vagy tetteve
nem szeret.

II.

Itt a kérdés magyarul.
Nem a váz, a máz a lényeg,
mi csak fedí gyarló
lényed,
gerincet nem ad,
de kinek, kell itt gerinc,
ha haj'lhát, mint a nád?
Egy a fontos már: a vád.
Mondja földre bár atyád,
hogy „Befogod!”,
míg földi bíra gyárt
néked jogod:
te vagy az isten,
magadnak minden.

II. Fülöp angol romantikája

Majd alszom én a lomb ölén,
hol madár hangja szól.
Most magány tornyosul fölém –
nekem harangozol?
Ha szót kíván a gondolat
kimondani nehéz.
Mi ez, mi végre hangot ad?
Szíved szemembe néz.

Rettegés

Csak egy árnyék ez az árnykép,
amit fest a rengeteg,
fák tövében (s fákon át még)
lidérc hangok lengenek.
Látomás a látomásban,
kikövezett álmút,
minden apró szélfúvásban
rettegés, mi meglapult.

Megroppan a sűrű erdő...
Szaladnék, de nem lehet.
Szava nincsen, hangja meddő –
vonzza, szívja lelkemet.

„csak egy árnyék ez az árnykép”
ébred fel a gondolat,
„fák tövében (s fákon át még)”
nem lidérc, mi hangot ad.

A tékozló fiú

Ma lányomodban járok,
de nyomdokod a cél...
Még lázadozva állok,
már el is temettél...

Jelige: Kaméleon Mese

Eneya szórakozottan ücsörgött egy kis, a homokba rajzolt kör közepén. Mint mindenhol másutt, itt is nagyrészt homok borított mindent. Egy-két helyen fekete, kemény, hullámszerű idomok ágaskodtak ki a földből.

Néhol kicsit vöröses volt a homok. Kijelölt helyeken pedig mézszerű, bár nem ragacsos, enyhén csillámló, enyhén fluoreszkáló folyadékot lehetett találni, amelyet estére elivott a Nap; amely, habár egész nap sütött, nem tette különösen forróvá a levegőt – néha kicsit tovább, néha kicsit kevesebbet sütött.

A kisfiú hátrasimította világos, halványkék haját, s nagy, sárga szemével kíváncsian szemlélte azt a kemény, szürkés darabkát, amit aznap talált. Enyhén narancssárga bőréről lassan párologott a homok. Napközben még egészen, ám így alkonyat tájékán már alig láthatóan, de vibrált körülötte a levegő. Gyakori volt ez a fiatalabbaknál, akik még nem tanultak meg kellőképpen koncentrálni, csupán koordinálatlan rezgést tudtak gerjeszteni; a felnőttek többsége pusztán koncentrációval alakzatokat tudott formálni a homokból, vagy ki tudott emelni egy fekete idomot a földből. (A mézszerű anyag nem volt mozgatható.)

Eneya még kicsi volt. A homokot is alig-alig tudta finoman megsuhogtatni. Nem mintha szükség lett volna rá. Ezen a helyen nem volt túl sok tennivaló; míg a felnőttek gyakorolták képességüket, addig a gyerekek csak próbálgatták, vagy ismerkedtek vele. Társadalmuk körülbelül hatvan-hetven tagból állt. Élete derekán minden felnőtt teremtett egy utódot. Erős koncentrációval létrehozott egy kis fénygömböt, amely pár óra alatt némileg megnőtt, majd elhalványult, és egy újszülött formálódott belőle. Az újszülöttek nem csecsemők, hanem öt-hatévesforma, beszédképes gyermekek voltak. Körülbelül egy hét alatt a legtöbb dolgot elsajátították pár évvel idősebb társaiktól.

A nyolcvan-kilencvenéves kort elérve (ekkor már repülésre vagy azonnali helyváltoztatásra is képesek voltak) elvonultak egy odébb eső helyre, hogy elhagyják testüket. A test pár nap alatt szürke halommá vált, amely szintén pár nap alatt nyomtalanul eltűnt.

Hirtelen kiáltás harsant, és ez megzavarta Eneyát méllázásából. Seulo volt az, kicsivel idősebb társa.

– Eneya, a felnőttek esti gyülekezésre hívnak, gyere – mondta Seulo közelebb érve.

– Megyek – mondta Eneya. – Nézd, mit találtam ma a homokban... Nem tudom, mi ez. Majd megmutatom a felnőtteknek. – Majd egy-két másodperc után felállt és követte társát, apró szerzeményét a homokban hagyva.

A kis darabka egy közönséges töltényhüvely volt, amely már több mint kétezer éve hevert a homok alatt gyáván.

Horace

Horace harmincas évei körül járó, békés ember volt. Volt egy helyes kis lakása, rendes munkája és néhány barátja a környéken. Nemrég költözött ide, és eléggé kellemesnek találta. Előző lakhelyét hasonlóan szerette, ám mivel ott nőtt fel, és soha nem mozdult ki igazán, levegőváltásra vágyott.

Új környékén kicsit többen éltek, mint az előzőn, de ez nem zavarta őt, sőt, azt remélte, majd újabb ismerősöket is szerezhet. Alapvetően optimistán állt hozzá mindenhez.

Körülbelül fél év múlva hazafelé menet néhány fiatalabb fekete srác belekötött, elvették némi pénzét és helybenhagyták. Ez a következő néhány éjszaka megismétlődött. Horace-nak elege lett a folyamatos tehetetlenségből, ezért békés hajlama ellenére vett egy pisztolyt. A következő éjszaka szintén belekötöttek, de Horace meg tudta védeni magát fegyverével. Ez azonban folyamatos ellenségeskedéshez vezetett, így egyik este többen támadtak Horace-ra, akinek nem volt ideje védekezni. Annyira összeverték, hogy megvakult. Ettől kezdve Horace gyűlölte a feketéket.

Több óráig feküdt az úton összeverve, majd egyszer csak lépteket hallott.

– Hé – mondta halkán, s érezte, hogy valaki felemeli és segít neki leülni egy padra.

– Tud járni? – kérdezte a férfi. – Segítsek?

– Kérem... Itt lakom nem messze... menjünk! – s a férfi segített neki hazamenni.

Horace nehezen tudta ellátni magát a következő napokban. Egyik nap a férfi, aki hazavitte, újra meglátogatta. Kiderült, hogy Johnnak hívták. Átrendezte Horace lakását, hogy egyszerűbb legyen a közlekedés, vitt neki ételt és beszélgetett vele. Ezután minden nap átugrott hozzá, segített neki, ügyelt rá és bevásárolt neki. Valamiért kötelességének érezte. Lassan összebarátkoztak, és John most már szívesen látogatta meg Horace-t. Egyre többet beszélgettek, és John néha egész napokat is ott töltött.

Fél év múlva Horace hirtelen megbetegedett. Orvossal való kezeltetés után kiderült, hogy a helyzet nem súlyos; viszont kiderült, hogy Horace-nak más, gyógyíthatatlan betegsége volt. Alig fél éve volt hátra.

Horace lassan megbékélt a tragédiával, és élete hátralevő részét békében töltötte el. John mindvégig mellette állt és támogatta mindenben.

Fél év múlva Horace meghalt. A temetésen a szűk családi kör és John vett részt. Csöndes, nyugodt szombati nap volt, amelyet Horace szeretett. Fél óra után a család távozott. Pár perc után John is elment. Barna arcán megcsillant a napfény.

Jelige: Anyuci

Egy XX. századi szerelem

Vidám forgatagnak a kellős közepén
 Találkoztam vele éjeknek idején
 Magas, karcsú alkat; haja rövid, barna;
 S így szólt hozzám: „Kislány, szabad vagy egy táncra?”
 Kimondani alig tudtam én az igent,
 Táncoltunk, mi voltunk, ki semmit nem pihent.
 Szeme égő tűzként parázslott s rám nézett
 Sokszor, s mindannyiszor őszintén nevetett.
 Álomszép este volt, az órák így teltek;
 Búcsúzól így szólt a fiú: „Szeretlek!”
 Három hónap telt el azóta, oly hamar,
 Akár egy pillanat, mely sietni akar
 Gyakran találkoztunk, egymást úgy szerettük,
 Míg a tragédia el nem vette tőlünk.
 Egy tavaszi napon hazafelé mentem,
 Boldogságban úsztam: ő jött velem szemben.
 Inteni akartam, hisz ő már messziről
 Intett nekem, s ekkor kitértem hitemből.
 Láttam valakit, kezem nem emeltem már,
 Hisz az övét fogta egy másik lány!
 Éreztem, hogy már könny borítja el a szemem...
 Így szeret ő engem?, hogy ezt teszi velem?
 A kanyarban feltűnt egy autó és érzem
 Az úttestre lépve, hogy ez lesz a végem...
 Többre nem emlékszem, s mikor feleszméltem,
 Láttam, hogy csomóan állnak körülöttem.
 Csak épp azt nem láttam, akit úgy kerestem;
 Ekkor látom csak: egy test fekszik mellettem...
 Igen, ő volt, aki a saját testével
 Védett meg engem, s most küszködik sebével.
 Alig volt már benne élet, de még így szólt
 Elcsukolva: „Az a lány a húgom volt!”
 És a szeme már a végtelenbe nézett;
 Az arca megrándult, mint aki épp nevet.
 Nem tudta senki, hogy halállal küszködik,
 S e harcban a halál győzedelmeskedik.
 Gyönyörű szemével még egyszer rám nézett,
 Reszkető kezével engem megérintett.
 Utoljára szólott – hangja is rezketett –
 „Gondolj akármit, én akkor is szeretlek!”
 Mardos a keserű önvád, örökös gyász
 Az életem, hiszen volt egyszer egy srác,
 Ki eme szavakkal búcsúzott s halt meg:
 „Gondolj akármit, én akkor is szeretlek!”

Jelige: Egy tinédzser képzelete határtalan A Tök állat című film regényváltozata

1. Flórián hirtelen felkapta a fejét. Anne alatta feküdt, a hátán, csukott szemmel, a kimerültségtől zihálva. Kinyitotta a szemét és Flóriánra nézett. Meglepett, talán meg is ijedt egy kicsit Flórián viselkedésén, így próbálta gyorsan kitisztítani a fejét.

– Flo, mi a baj?

Nem mozdult, csak figyelte Flóriánt, ahogy fejét kissé megdöntve fülelt. Flórián kapkodva felállt, közben még majdnem hátra is esett, de hátralépett egyet és így sikerült megtartania az egyensúlyát. Épp Anne-t is talpra akarta húzni és átkarolni, hogy maga mellett tudhassa, ám ekkor már berontottak a rendőrök a helyiségbe. Anne amikor meglátta a rendőröket, felállt, de nem tudta, mit csináljon.

– Jöjjön, kisasszony.

Anne tett egy lépést a rendőrök felé. Meg sem fordult a fejében, hogy ellenkezzen, de ekkor Flórián is megindult felé. Ő erre megtorpant, és Flóriánra nézett válasza várva.

– Kisasszony!?

A parancsnok kezdett türelmetlen lenni, nem félt erőszakot bevetni, bár remélte, hogy a fiatalok is jobbnak tartják, ha csöndben velük jönnek. Anne újra megindult a rendőrök felé, ám Flórián most már határozottabban odalépett mellé és átkarolta a derekát.

– Gyerünk, fiam, engedd ide a lányt!

Flórián nem mozdult. Anne még ha minden akaratával akart volna is kiszabadulni Flórián kezei közül, akkor sem sikerült volna. Tudta, mekkora ereje van a fiúnak. Nem érdemes próbálkoznia. A rendőr látta, hogy szavakkal nem sokra megy a fiúnál. A lány azonban készségesnek látszott. Intett egy kollégájának, aki odalépett Flóriánhoz és hátra akarta csavarni a kezét. Ám ahogy a rendőr az egyik kezét már hátracsavarta, és a másik kezéért nyúlt, Flórián minden habozás nélkül beleharapott a kezébe. A rendőr felüvöltött.

– Flo, ne! – kérlelte Anne.

A rendőr hátralépett, és várta a további utasításokat. Flórián is a parancsnokra nézett, a száját kissé balra húzta. Az intett még egy kollégájának, így most már ketten léptek Flórián

án mellé. Most már résen voltak, tanulva az előző hibából. Hátracsavarták Flórián mindkét kezét. Flórián üvöltött és minden erejével igyekezett kiszabadulni a rendőrök fogásából.

– Flo, nyugi, kérlek, nyugodj meg!

Anne próbálta megnyugtatni Flóriánt, hogy ne tegyen több kárt se a rendőrökben, se magában, de Flórián mintha meg sem hallotta volna, amit mondott. Anne most a parancsnokhoz fordult.

– Engedjék el, kérem, hadd beszéljek vele!

– Jöjjön, kisasszony! Hogy hívják? – lépett hozzá a parancsnok, és ráterített egy pokrócot.

– Anne, de engedjék el a barátom. Tudják, ő...

– Bántotta?

– Nem, nem bántott, de ő... nem tehet róla, nem...

– Ezt majd az őrön elmondhatja, Anne, most jöjjön velünk!

Anne látta, hogy Flóriánra már bilincset tettek, és beszállítják az egyik kocsiba, ám Flórián még nem adta fel a szabadulás reményét, ezért még mindig két rendőr ült az oldalán a kocsiban. Anne sírni szeretett volna, hogy így kell látnia, de visszafogta magát és beszállt a kocsiba.

2. Az őrre érve Anne megkapta a ruháit és felöltözött. Feltettek neki néhány kérdést.

– Jól van. Most már hazamehet.

– Láthatnám...?

A rendőrnek nem kellett megvárni a kérdés végét. Nem volt kérdéses, mit akar látni.

– Jöjjön.

Felállt, Anne pedig követte. Kinyitott egy ajtót és betessékelte Anne-t.

– Ott lesz – és az ajtóval szembeni cellára mutatott.

Jobbra tőle már két oldalon sorakozott a többi cella. Anne üresnek látta cellát. Jobb oldalon egy ágy állt, a szemközti falon egy vécé volt felszerelve, az Anne-nel szembe lévő falon pedig egy mosdó. Anne-nek azonban nem volt kétsége afelől, hogy Flórián ott van. Odalépett a rácsokhoz.

– Flo!

Az ágy vége és a fal közti kis helyen megmozdult valami. Anne leguggolt, és egyik kezével a rácsba kapaszkodott.

– Flo!

Flórián másodszeri megszólításra sem ment oda. Ott ült a sarokban, mint egy duzzogó kisgyerek, és mélyen a földet nézte.

– Flo, kérlek, gyere ide!

Anne gombócot érzett a torkában. A sírás, amit eddig elfojtott, elő akart törni belőle, pedig tudta, hogy ha elkezdene sírni, valószínűleg kivezetnék.

– Flo! – a fejét most már a rácsra hajtotta és érezte, hogy egy könnyesepp folyik végig az arcán.

Már szaggatottan vette a levegőt, és szipogott. Ekkor Flórián végre megmozdult. Nem állt föl, négykézláb mászott oda. Nem a térdeire, hanem a lábfejére támaszkodott, a lábai pedig hajlítva voltak. Oda mászott a rácshoz, és Anne-nel szemben guggolva, megállapodott. Ő nem támaszkodott a rácsnak. Nem tett semmit. Látszólag közönnnyel figyelte, ahogy Anne sír. Kis idő múlva lassan kinyúlt a rácson, és az egyik ujjával végigsimította az arcát. Anne kissé öszterezzen az érintésétől. A szemei vörösek voltak a sírástól. Flóriánra nézett, akinek az arca még mindig nem tükrözött semmiféle érzelmet. Anne a szemébe nézett. A pupillái nagyobbak voltak a megszokottnál. Minél tovább meredt

ezekbe a szemekbe, annál jobban úgy érezte, belezuhan az egyre növekedni látszó szemekbe.

– Kisasszony, lejárt a látogatási idő.

Flórián felkapta a fejét. Anne lehunyta a szemét és felsóhajtott. Akkor eszmélt rá, hogy az elmúlt másodpercekben talán nem is vett levegőt.

– E-egy pillanat.

A rendőr kiment. Anne felállt. Flórián is. Szeretett volna újra Anne szemébe nézni, de Anne most kerülte a tekintetét. Zavarban volt.

– Flo, holnap visszajövök. tízkor itt leszek.

– Ki fogok szökni – Flórián ezt tényként közölte, teljes nyugodtsággal. Amióta beerősztolták a cellájába, azóta eltökélte, hogy kiszökik.

– Ne, kérlek! Minél több bajt keversz annál nehezebben fognak kiengedni.

Nem is gondolta végig, mit csinál, csak megcsókolta. A gyors csók hosszabbra sikeredett, mint szeretete volna. Flórián nem akarta elengedni. Amikor szétváltak, lehunyta a szemét, hogy erőt vegyen magán.

– Tízkor itt leszek, addig bírd ki!

Anne kisétált, Flórián pedig visszaült a sarokba, és újra csak a földre meredt.

3. Nem tudta, meddig ült ott, teljesen elvesztette az időérzékét. Különösebben nem is érdekelte. Semmi sem érdekelte. Csak Anne-t szeretete volna a közelében tudni, féltette az egész világtól. Akár örvönghetett volna, megpróbálhatt volna kiszökni, az ösztönei és az érzései azt súgták. De Anne kérése visszatartotta. Nyugodtságot és közönyt erőltetett magára, pedig üvöltetni szeretett volna.

Egy rendőr belépett az ajtón, egy zsúrkocsit tolt maga előtt több tál étellel. Neki osztottak először. De nem érdekelte az étel, nem mozdult. Egy másik rendőr is belépett az ajtón. Rögtön feltűnt neki, hogy a cellája látszólag üres. Ahogy közelebb lépett, meglátta Flóriánt a sarokban.

– Hé, te! 634-es, egyél!

Flórián tudta, hogy hozzá beszélnek, de nem mozdult.

– Nem hallottad, mit mondtam! Edd meg azt a rohadt ételt, kölyök! Mit bámulsz!?

Flórián azzal a közönnnyel, nyugalommal, sőt,

unottan nézett rá, ahogy eddig a földre meredt.

A rendőr egyre vörösebb lett, a szeme kezdett kidülni.

– Ne bámulj, te...

Ekkor egy másik rendőr is bejött a beszélgetés hallatán.

– Mi az, Carvell?

– Ez a kölyök...! Nézd, hogy bámul rám. A pofátlan rohadt kis...

– Ugyan már, Carvell. Lehet, hogy csak nem tudja a számát, és nem is tudja, hogy hozzá beszélsz. Ha jól tudom, Flóriánnak hívják.

A Carvell nevezetű rendőr még mindig vörös volt, de nem szólt.

– Flórián... jobban tennéd, ha megennéd a vacsorád. Az koplalás nem jó dolog... főleg nem itt.

Flórián hallotta, amit a másik rendőr mondott, de közben egészen másra koncentrált. Érezte, hogy Carvell nyugtalan. Ahogy ő egyre határozottabban tartotta a szemkontaktust, Carvell egyre nehezebben tudott nyugton maradni. Először csak próbált másfele nézni, az ajkai remegni kezdtek. Aztán már a fejét kapkodta. A társa is láthatta, hogy furcsán viselkedik, de talán azt hitte, még mindig az idegességtől. Úgy döntött véget vet ennek a nevetséges jelenetnek és kikísérte Carvellt.

Flórián hálás volt érte. Carvell előtt már semmiképpen nem lett volna hajlandó enni. Még az éhsége ellenére sem. Éhes volt, de a makacssága visszatartotta.

4. – Buddynak igaza van. A koplalás itt jobban megárt, mint ha otthon tennéd. Itt aztán igazán szükséged van a kajára.

Flórián reflexszerűen megdermedt, hogy ne árulja el, hol van. Ahogy az első meglepődésen túl volt, hallgatózott és próbálta megállapítani, honnan szóltak hozzá. A hang alapján úgy gondolta, a vele szemben lévő cellából szóltak. Kisé megnyugodott.

Így hogy már ketten biztatták arra, hogy egyen, és egyikük sem tűnt ellenszenvesnek, és éhes is volt, rászánta magát az evésre. De még ezzel az elhatározással is óvatos maradt. Kimászott az ágy mögül, a kezébe vette a tálat és felállt. Ránézésre tejbegríznek tűnt, egy kicsit furcsa, sárgás színnel. Ez még nem tartotta volna vissza az evéstől, de mindenképp meg akart róla

győződni, hogy nyugodtan megeheti. Megszagolta és próbálta megállapítani mire emlékezteti a legjobban.

– Attól sem lesz jobb, ha szagolgotod.

Ugyanaz szólt hozzá, mint az előbb. Most már nem lepődött meg, helyette lassan felé fordította a fejét, hogy megnézzze.

A korát húsz és harminc közé tette volna. Egy fekete fiatalember volt, és úgy tűnt, elég régóta van itt, hogy ismerje a helyet. Flórián nem volt biztos benne, hogy válaszolnia kéne.

– Én Eddie vagyok. Te meg, ha jól hallottam, Flórián? Az a lány a barátnőd, gondolom. Nem voltál túl kedves hozzá. Pedig vigyáznod kéne rá. Nem egy átlagos lány. Nagyon aggódott érted. Bezzeg az enyém. Már rég elvesztettem. Az elején még jött látogatni. Aztán egyszer csak nem jött többet. De nem volt rajta mit bántani. A családom meg... nem érdemes őket említeni. Fú, ezt gyorsan bevágad.

Flórián hallgatta, amit Eddie mondott, de eközben gyorsan befalta a felismerhetetlen ételt. Mivel megbizonyosodott róla, hogy megeheti, hallgathatott az éhségére. Bár most, hogy megette, nem mondhatta, hogy jóllakott. Íze valójában nem volt az ételnek, mintha valamit vízben pépesítettek volna. Valójában talán csak a tudat, hogy evett valamit, nyugtatta meg egy kicsit. Az éhség nem zavarta annyira. Nem volt nehéz eltűnni.

– Carvellre jól ráijesztettél. Még sosem láttam embertől ennyire félni. Meccset nyertél vele szemben. Bár nem ajánlatos nála kihúzni a gyufát. Könnyen elintézheti, hogy jó ideig itt maradj.

Flórián eközben visszatette a tálat a földre, és visszaült a sarokba.

– Te miért vagy ilyen nyugodt? – ez volt az első alkalom, hogy Flórián megszólalt mióta Anne elment. Eddie nem tudta igazán, mit feleljen, ezért inkább folytatta.

– Minek ülsz vissza a sarokba? Egyébként miért csuktak le?

– Nincs rajtam semmi látni való.

Flórián nem akart barátságatlannak tűnni, csak a közöny beszélt belőle, amit már nem kellett erőltetni. Természetessé vált, és így könnyebb volt elviselni, hogy itt van. Barátnak tekintette Eddie-t. Különösen azért, mert belőle nem áradt az a fajta nyugtalanság, ami minden-

kin úrrá lett, ha belépett. Először furcsának találta, aztán már sokkal üdítőbbnek érezte a jelenlétét, mint másokét ezen a helyen. Nem nagyon akaródzott azonban a második kérdésre felelnie. Válaszra nyitotta a száját, de csak néhány másodperc után kezdett beszélni.

– Anne-nel már pár hete jártunk. Felhívott hozzájuk délután – Flórián minden mondat után kis szünetet tartott, mintha nehezen jutna eszébe a történet, pedig mindenre tisztán emlékezett. – A csókon kívül még semmi sem történt köztünk. Én azt mondtam, sétálni megyek. Egy kis magányra és levegőre vágytam. Séta közben balesetem volt. Bevittek a kórházba, de az orvosok azt mondták, semmi bajom. Én sem éreztem semmi különösét, csak épp kavargott egy kicsit a fejem. A kórházból, visszamentem Anne-ékhoz. Ő már nagyon aggódott, nem tudta, mi történt velem. A fejemhez vágta, hogy szó nélkül eltűntem. Én hallgattam, amit mond, és közben a hallásom kezdett furcsává válni. Mintha egy üvegfalon keresztül hallottam volna. Kezdtém más felé figyelni. És akkor megéreztem a... Anne, szagát. Tudod... a lányok mindig bekenik magukat valamilyen kölnivel, hogy vonzóbbak legyenek. De ez... ez annál sokkal bódítóbb. Nekem, nekem elborult az agyam. Én nem is tudom, nem tudtam magam fékezni. Én... – az utóbbi néhány mondatot Flórián még lassabban és szaggatottabban mondta, mint ahogy belefogott a történetbe. Itt, ezen a ponton azonban úgy látszott, végleg megakadt. – Én... letépertem – csuklott bele a mondat végébe.

A kezében temette az arcát. Úgy érezte, hogy mióta megjelentek a rendőrök, egészen idáig mintha nem lett volna józan. De most mintha minden tiszta lett volna, és így sokkal nehezebb volt elviselni.

– Kiskorú ellen elkövetett erőszak?

– Áh. Még ha csak az lenne.

Flórián elkeseredése, dühbe csapott át. A körmeit az arcába véste.

– Hé-hé-hé! Nyugi, öreg! Kíméld magad!

– Egy állat vagyok.

– Ugyan. Bárkivel megeshet.

– Nem, nem, nem érted. Én tényleg egy állat vagyok, az istenit! Az a baleset! Valami ott, akkor... nekem... én megkattantam.

Elengedte az arcát, közben talán még sosem érezte magát ilyen tehetetlennek.

– Úgy sem értheted.

– Ha nem mondom el, nem is fogom érteni.

Flo folytatta a történetet. Jólesett valakinek elmondani.

– Anne így is bízott bennem. Sőt... Nem szabadott volna belemennem. Talán nem is én egyeztem bele, hanem az állati énem. Az után az alkalom után még mindig kívántam. Persze, hogy kívántam. Érthető. De ő nem akarta, hogy a szobájában esetleg... rajtakapjanak. Nehéz engem olyankor kezelni. Nem is értem, ő hogy bírja. Szóval elvitt egy helyre. Egy helyre, ahol úgy gondolta, magunk lehetünk. De... Valahonnan fülest kaphattak zsaruk. Talán hangosak voltunk... – Flórián elhallgatott.

Eddie a cellájában járkált és a hallottakon töprengett. Végül az ágyára huppant.

– Ezért nem kaphatsz olyan sokat.

– Két nap, egy hét... Tök mindegy. Már egy perc is sok ezen a helyen.

5. Anne újra a cella előtt állt. Flo megint a sarokban lehetett, mert nem látta.

– Flo?

Flórián már rég fent volt. A sarokban ült, és a falat bámulva merenget.

– Flo.

Flórián csak most fordította oda a fejét, de nem mozdult. Anne mosolyt erőltetett az arcára.

– Hogy vagy, Flo? – a kérdés felesleges volt.

Flo nem válaszolt, de felállt és a rácshoz lépett. Flórián csak egy fejjel volt magasabb Anne-nél, de ahogy szemben álltak, Anne sokkal kisebbnek érezte magát. Egymás szemébe néztek, és Anne megint úgy érezte, hogy belezuhan a barna szemekbe. Anne elfordította a fejét. Ahányszor Flo szemébe nézett, törekenynek érezte magát, és ettől zavarba jött. Flo próbálta gyengéden maga felé fordítani az arcát, de Anne nem engedte, ezért csak végig húzta a kezét az arcán.

(Folytatása következik.)

Aranycépek

- A munka öröm, s bitor nem lakja még e földet.
- A balladákba lehetett szélsőségeket használni.
- Változatos, szavatos (!) megfogalmazás
- Falánkszter (Madách)
- Történeti színek és kert színek (Tragédia)
- Kell egy Isten, ami nem kézzelfogható.
- Van a Paradicsom, ami gyakorlatilag egy rózsaszín burok.
- Lucifert az hajtja, hogy megmutassa Ádámnak, hogy nem minden fenékgig tejfel.
- Céljai egyre elérhetetlenebbé válnak, s ő ezt értékrendjének lepusztulásával válaszolja meg, ami persze tovább húzza a porba bele.
- Az elején nincs közösség, ugyanis nincs közösség.
- Stendhal színszimbolizál.
- Közben Emma elkezd a szisztematikus eladósodást.
- Gyengéd szálak kezdik fűzni a ház úrnője iránt.
- Kialakul közöttük egy újabb szeretői viszony, még szerelmeskednek is.
- Az éhség a sexuális vágyat, az érzelmi fonódást képesíti meg.
- Ez a szerelem csak a külsőségek miatt volt.
- Sorel is fokozatosan jut előre életútján.
- Julien Sorel pályája egy tárgyalásba hanyatlik.
- Julien aztán sorsának tragikusságát maga is erőltette.
- Állandóan magányos és egyedül van.
- Az orvos megözvegyedése után...
- Couture-né pedig egy asszony
- Pont ezért realizmus a realizmus, mert emberszerűek a szereplők.
- Az e korban működő költők eléggé a kreativitásnak szentelték magukat.
- József Attilának sosem volt szerencséje a szerelemben (miért nem próbálta a kártyát?).
- Ezután megtámadja Angliát a Spanyol Nagy Garmada.

A tartalomból:

IT-emlékeztető.....	2
IB-határozatok.....	4
Ügyeleti eredmények.....	8
Nyilvános feljelentés.....	9
A Poli alkotói.....	10
Ötkarikás játékok.....	11
Alexandra köszön.....	12
Irodalmi házi verseny.....	13
Bodonyi Éva siratója.....	16

TMT-melléklet.....	19
Szezsi: cím nélkül.....	20
Ageof: Péntek este.....	22
Pötyi versei.....	23
Dr. Koppány: A fa.....	24
Sajátgép: Az egyezés.....	26
Sajátgép: Árvaház.....	28
Aurean: Barátok.....	30
Aurean: Játosztársak.....	30
Dirket versei.....	31
Kaméleon: Mese.....	32
Kaméleon: Horace.....	33
Anyuci: Egy XX. századi szerelem.....	34
Egy tinédzser képzelete határtalan: A Tök állat című film regényváltozata.....	35
Aranykópések.....	39

**A fényképeket CSONCSI KÉSZÍ-
TETTE A kisMÁSik SZÍNHÁZ LUM-
pok című ELŐADÁSAIN.**

Kösz!

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Felelős kiadó: Molnár Lajos

Felelős és tördelő szerkesztő: Jakab Judit

Postacím: 1096 Budapest, Vendel utca 3.

e-mail: jjudit@poli.hu, internet: www.poli.hu, helyi hálózat: P:\poligraf

Készül a Közgazdasági Politechnikum sokszorosító műhelyében